

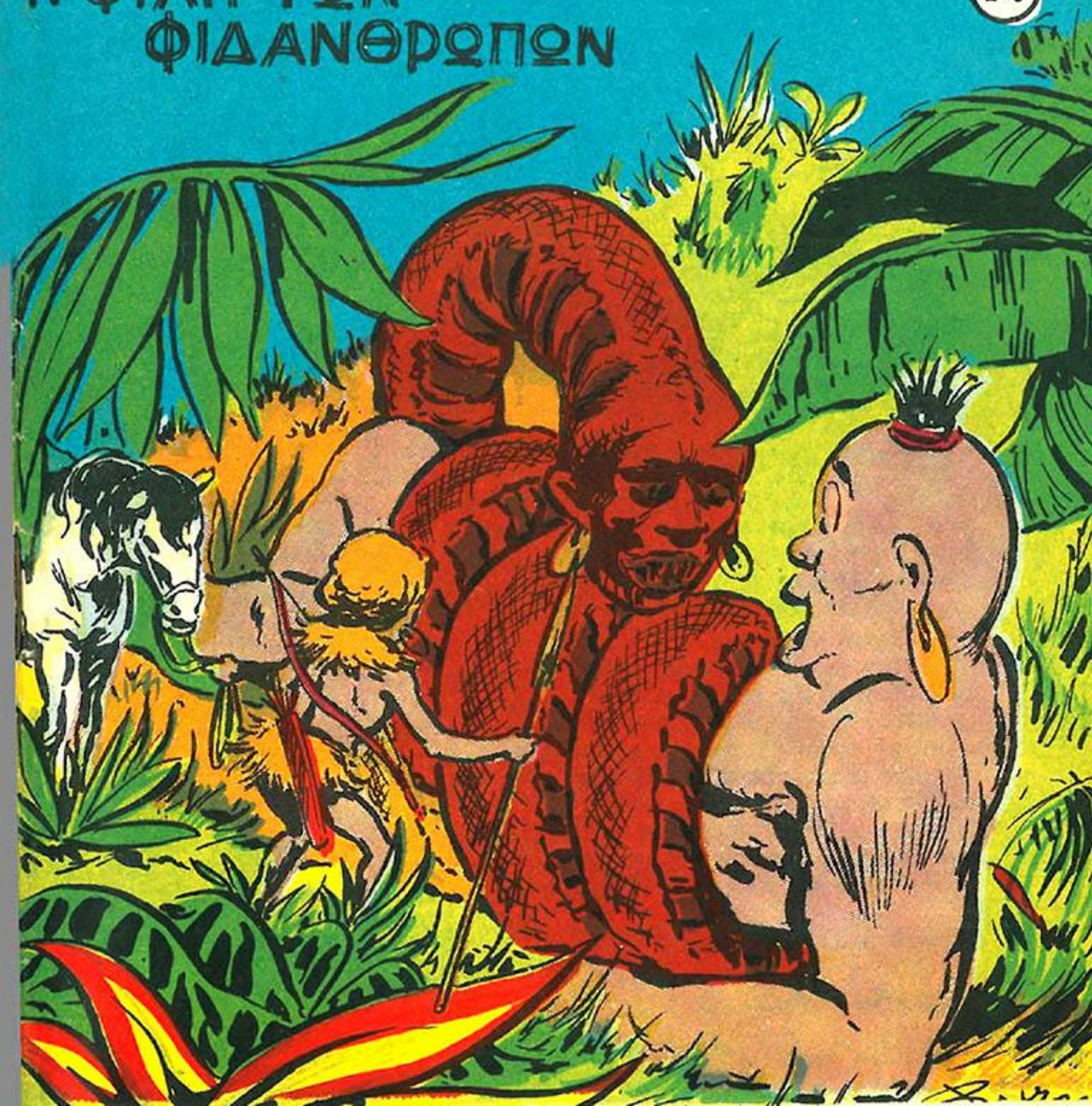
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ
ΦΙΔΑΝΘΡΩΠΩΝ

12

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς ζεύγκλας καὶ ἡ Ζολάν, ἡ ὁμορφὴ συντρόφισσά του μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, γυρίζουν στὴ σπηλιά τους ὕστερα ἀπὸ συνταρακτικὲς περιπέτειες μὲ τὸ τρομακτικὸ Στοιχειὸ τῆς μεγάλης Λίμνης (*).

Ὁ χεροδύναιμος Μπουτάπα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 11, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Τὸ Στοιχειὸ τῆς Λίμνης»

μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, ἄργησε πολὺ νὰ γυρίσῃ, αὐτὴ τῇ νύχτῃ, κοντὰ στοὺς συντρόφους του.

Εἶχε συναντήσει τυχαίᾳ τὸ στενὸ ἄνοιγμα μιᾶς σπηλιάς ἀπ' ὅπου εἶδε νὰ βγαίνουν λιλιπούτεια θηρία, λιοντάρια, τίγρεις, κλπ. Ἔτσι τρυπώνοντας κι' αὐτὸς μέσα ἀπὸ περιέργεια, ἔπεσε κατὰ λάθος στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ μαγικὲς γούρνες ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ, γυμᾶτες ἀπὸ ἓνα θολὸ ζεστὸ νερό.

Ἀνθρωπος εἴτε ζῶο, ποὺ θά

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

πεφτε στην άριστερή γούρνα
μεγάλωνε κι' έφτανε νά πάρη
γιγαντιαίες διαστάσεις.

Τò αντίθετο συνέβαινε με
τὸν άνθρωπο ή τὸ ζῶο που θ'α
πεφτε στη δεξιά γούρνα: τὸ
σῶμα του μικραίνει κι' έφτανε
νά πάρη λιλιπούτειες διαστά-
σεις.

Καί ὁ ἄμοιρος ἀράπης,
γλυστρώντας στὸ μισοσκοτά-
δο τῆς μαγικῆς σπηλιᾶς, ἔπε-
σε μέχρι τὸ λαιμὸ μέσα σ' αὐ-
τὴ τὴν καταραμένη δεξιά
γούρνα.

Ἔτσι, ὁ χεροδύναμος Μπου-
τάτο ἔπαθε μιὰ κωμικοτραγι-
κὴ παραιμόρφωσι!... Αὐτός,
πού τραβούσε ἄλλοτε καὶ ξερ-
ρίζωνε τὶς οὐρὲς τῶν Ἐλεφάν-
των σὰν ...φρέσκα κρεμμυδά-
κια... Αὐτός, πού σήκωνε ἄλ-
λοτε τὰ λιοντάρια καὶ τὰ χτυ-
ποῦσε κάτω σὰν ...χταπόδια.
Αὐτός, πού ἄρπαζε ἄλλοτε
τοὺς κροκοδείλους ἀπὸ τὰ σα-
γόνια κιχὶ τοὺς ἔσχιζε σὰν...
σαρδέλλες τοῦ βαρελιοῦ, αὐ-
τὸ λοιπὸν τὸ ἀνήμερο θηρίο
κατάντησε νὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ
λαιμὸ καὶ κάτω ἓνα σωστὸ ἄ-
πολειφάδι. Τὸ σῶμα του μι-
κραίνοντας στὴ μαγικὴ γούρ-
να, ἔφτασε νὰ γίνῃ ὅσο τὸ
κορμὶ μιᾶς γάτας, ἢ τὸ κορμὶ
τοῦ Πισικώκου.

Μόνον ἡ στρογγυλὴ κεφάλαι
του μετὸ κωμικὸ τσουλούφι
δὲν βουτήχτηκε στὸ θολὸ ζε-
στὸ νερὸ κι' ἀπόμεινε μεγάλη
ὅπως ἦταν! Τώρα μάλιστα
πού τὸ κορμὶ του εἶχε γίνῃ μι-
κροσκοπικὸ, φαινόταν ἀκόμη
μεγαλύτερη ἀπὸ πρὶν.

Σ' αὐτὰ τὰ τρομακτικὰ χά-
λια λοιπὸν παρουσιάζεται
μπροστὰ στὸν Ταμπὸρ καὶ
στὴν Ζολάν ἀργὰ τὴν νύχτα,
ὁ δυστυχισμένος Τσουλούφης.
Ὅμως καὶ πάλι δὲν τὸ θάζει
κάτω. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν τὸ
ἄπονο Κορίτσι τῆς Ζούγκλας
ἀρχίζῃ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ, δὲν
δείχνει καθόλου στενοχωρημέ-
νος ἀπὸ τὴν τύχη του.

— Χά, χά, χά! Τώρα νὰ
φοβάσαι περισσότερο τὰ μο-
λυντήρια, Μπουτάτα! Ἔτσι
πού κατάντησες, ἂν βρεθῇ
μπροστὰ σου κανένα πεινα-
σμένο, μονάχα τὸ κεφάλαι σου
θ' ἀφήσῃ ἀφάγωτο.

— Μὴ γελᾷς, ἀφέντη Ζο-
λάν, γιατί σου δίνω μιὰ κου-
τουλιά καὶ γίνεσαι σκόνῃ πού
καθαρίζουνε τὰ μπρούτζα!

Πραγματικά: μοναδικὸ καὶ
φοβερὸ ὄπλο τοῦ ἄλλοτε με-
γαλόσωμου καὶ χεροδύναμου
ἀράπῃ εἶναι ἡ τεράστια, καὶ
γερὴ σὰ σίδερο, κεφάλαι του.
Μὲ μιὰ κουτουλιά του μπορεῖ
νὰ σκοτώσῃ βουβάλι, ἢ νὰ
σωριάσῃ κάτω ἀναίσθητο ἔ-
ναν Ἐλέφαντα.

— Μονάχα ἡ κεφάλαι καὶ
ἡ μπιστόλα μ' ἀπομείνανε!
Μὰ δὲ μὲ νοιάζει... Μ' αὐτὲς
τὶς δυὸ δὲν φοβάμαι κανένα!

— Καὶ τὸ κορμὶ σου, Τσου-
λουφάκο μου; Δὲν στεναχωριέ-
σαι πού δὲν τῶχεις;

— Καὶ γιατί νὰ τῶχω, ἀ-
φέντη κορίτσι; Γιὰ νὰ τὸ ταῖ-
ζω καὶ νὰ μὴ χορταίνῃ, δη-
λαδή;

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΕΧΕΙ ξημερώσει πιά καλὰ ὅταν ξαφνικὰ μπαί-
νη στὴ σπηλιὰ καλπάζοντας ὁ μαῦρος καβαλλάρης
ῥίχνει μιὰ ματιὰ στὰ κεφάλια τοῦ Ταμπόρ, τῆς Ζολάν
καὶ τοῦ Μπουτάτα πού, σκεπασμένοι ὥς τὸ λαιμὸ μὲ τὶς
προβιές τους, κοιμούνται βαθειά.

Ὁ Πιτσικόκο ξεπεζεύει καὶ πλησιάζοντας τὴν κεφαλα τοῦ Τσουλούφη — πού δὲν ξέρει βέβαια τὴν παραμόρφωσί του τοῦ γαργαλάει τὸ τεράστιο αὐτὶ μὲ τὸ μικροσκοπικὸ ποδαράκι του.

— Ἔ, Μπουτάτα! Ξύπνα γρήγορα!

Ὁ ἀράπης μισοξύπνάει ἐνωχλημένος καὶ ξεχνώντας τὴν κωμικοτραγικὴν παραμόρφωσί του τὸν φοβερίζει:

— Φύγε μικρόβιο! Θὰ σὲ πατήσω κάτω σὰν κατσαρίδα!

Καὶ πετώντας τὴ χοντρή ἀρκουδίσια προβιά πού σκεπάζει τὸ κορμὶ του, πετιέται ὀρθιος κι' ἀγριεμένος.

Ὁ Πιτσικόκο, στὴν ἀρχή, πού τὸν βλέπει, μένει σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Μωρὲ πὼς κατάντησες ἔτσι; Σὰ ραπανάκι γίνηκες! Χά, χά, χά!

Ὁ Μπουτάτα θυμάται τὴν παραμόρφωσί του καὶ δίνει τόπο στὴν ὀργή:

— Ἔλα, καημένε «συνά-

δελφε»: Ἐπιτρέπεται νὰ κοροϊδεύης κι' ἐσύ; Ἴδιοι μαντράχαλοι δὲν εἴμαστε;...

Τὰ γέλια ὅμως τοῦ μικροσκοπικοῦ ἀραπάκου ξυπνᾶνε τὸν Ταμπόρ καὶ τὴ Ζολάν.

— Τί τρέχει, Πιτσικόκο; Ἐπαθε τίποτα ἡ Γιαράμπα;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ πάθῃ, ἔτσι μονάχη πού βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου.

Ἡ Ζολάν θυμάται τὸν κακὸ ἀδελφὸ τοῦ Ταμπόρ πού βρισκόταν χθὲς μαζί της καὶ ρωτᾷ καχύποπτα:

— Μονάχη; Κι' ὁ Πόρταμ πού τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾷ, δὲν βρίσκεται μαζί της;

— Ὁ Πόρταμ ἔφυγε καὶ τὴν ἄφησε ἀπὸ χθὲς, μόλις ξεμακρύνουμε λίγο ἀπὸ σᾶς. Εἶπε πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ. Ὁ μὲν φαίνεται πὼς θάχῃ κι' ἄλλη συντροφισσα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ μονάχη.

Ὁ Ταμπόρ ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον:

— Λέγε λοιπόν... Τί συμβαίνει στὴ βασίλισσα τῆς ζούγκλας;

— Κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο πού στὴν κορυφὴ του ἔχει στήσει τὴν καλύβα τῆς, ἔφτασαν πρὶν λίγο τρεῖς ὄβεροι Φιδάνθρωποι. Παλεύονταν ν' ἀνέβουν στὸ δέντρο γιὰ νὰ τὴν σπασθοῦν μὰ δὲν τὰ κατὰφέρνουν. Ἡ πανώρια κι' ἀτρόμητη Γιαράμπα, μόλις σκαρφαλώνουν στὸν κορμὸ καὶ κάνουν νὰ φτάσουν γιὰ πρῶτα κλαδιά, τοὺς χτυπᾷ μ' ἓνα σπασμένο κλαδί πού κρατᾷ στὰ χέρια της καὶ τοὺς ξαναγκρεμίζει κάτω. Κι'

αὐτὸ συνεχίζεται χωρὶς τέλος. Ἐγὼ πού κοιμόμουν στὸ διπλανὸ δέντρο, μόλις εἶδα αὐτὸ τὸ κακὸ, πήδησα κάτω, καὶ εἶδ' ἄλλα στὴ ράχη τοῦ Ἀλασάν μου κι' ἦρθα νὰ σὰς εἰδοποιήσω...

— Πῶς ἀνακάλυψαν οἱ Φιδάνθρωποι πῶς ἡ Γιαράμπα βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ θεόρατου δέντρου;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Ταμπόρ. Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζει καὶ ἡ μελαψὴ κοπέλλα τραγουδοῦσε. Φαίνεται πῶς θ' ἄκουσαν τὴ φωνή της.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ τοῦ Μπουτάτα ἀκούει τὸν Πιτσικόκο νὰ μιλάει γιὰ τοὺς τρεῖς τρομακτικοὺς Φιδανθρώ-

— «Μὴ γελᾷς, ἀφέντη Ζολάν, γιατί σου δίνω μιὰ κουτουλιὰ καὶ γίνεσαι σκόνη...»

Ὁ Πιτσικόκο καβάλλα στὸν Ἀλασάν του μπαίνει καλπάζοντας στ' ἄνοιγμα τῆς Σπηλιᾶς.

πούς καὶ μουρμουρίζει ἀγέρωχα καὶ παλληκαρίσια:

— Ἐπρεπε νᾶμουν ἐγώ! Νὰ τοὺς βαρέσω τρεῖς κουτουλιές καὶ νὰ τοὺς κάνω ἄλειφὴ γιὰ τοὺς κάλους.

Καὶ συμπληρώνει μὲ αὐτοθαυμασμό:

— Πετάω κάτι «ἰατρικὰ» πότε-πότε! Μπά, σὲ καλὸ μου!

Ἡ Ζολάν τὸν ρωτᾷ:

— Πές μου, Τσουλούφη, ἔχεις δὴ ποτέ σου Φιδάνθρωπο;

— Καὶ βέβαια καὶ βέβαιότατα!...

— Ποῦ;

— Στὸν ὕπνο μου!

Καὶ συνεχίζει κουνώντας παραστατικὰ τὰ μικροσκοπι-

κὸ μαύρα χεράκια του.

— Πρὶν λίγες ἡμέρες εἶχα δὴ ἓνα ὄνειρο. Ἦτανε λέει μιὰ μέρα ποὺ θγῆκα γιὰ κυνήγι. Ἦσουνα κι' ἐσὺ μαζί μου, Πιτσικόκο. Τὸ θυμάσαι;

— Ὁχι...

— Τότε ἐσὺ θάβλεπες ἄλλο ὄνειρο... Μιὰ φορὰ ἦσουνα. Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου κι' ὥς ἦτανε καὶ κλειστά... Τὸ λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ παραμόνευα νὰ περάσῃ κανένα ζαρκάδι ν' ἀναπαύσω τὴν ψυχούλα του, νὰ καὶ ξεπετάγεται ἓνας Φιδάνθρωπος ἀρσενικὸς καὶ τυλίγεται στὴν ἀείμνηστη κορμάρα μου! Βρὲ καλέ μου, βρὲ κακέ μου, τοῦ λέω ἐγώ, τίποτα αὐτός. «Θὰ σὲ καταβροχθίσω», μοῦ λέει. «Θὰ σὲ τάράξω στὶς σφαλιάρες» τοῦ

Καὶ ὁ Πιτσικόκο ἀκόμα κοροῖδεύει τὸν ἄμοιρο Μπουτάτα, ἔτσι ποῦχει καταντήσῃ.

Ὁ ἀπαίσσιος Φιδάνθρωπος δαγκώνει τὸ τσουλούφι τοῦ Μπουτάτα καὶ τραβάει νὰ τὸ ξεριζώσῃ.

λέω. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, λόγο στὸ λόγο πιαστήκαμε στὰ χέρια! Μιὰ γροθιά αὐτός, μιὰ γροθιά ἐγώ...

Ἡ Ζολὰν χαιμογελάει:

— Καλὲ οἱ Φιδάνθρωποι βαρᾶνε γροθιές; Ἔχουνε χέρια;

— Σωστά. Αὐτὸ τοῦ ἔλεγα κι' ἐγώ: «Μὴ βαρᾶς γροθιές γιατί δὲν ἔχεις χέρια!» Αὐτὸς ὅμως τὸ χαβά του. Μοῦ βαροῦσε κάτι γροθιές ποὺ ἀναστέναν τὰ σαγόνια μου. Ἀἴντε νὰ τοῦ δώσης νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔχει χέρια!

Στὸ μεταξύ, καθὼς ὁ Ταμπὸρ ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ Ζολὰν διασκεδάζει μὲ τὶς ἀνοησίες τοῦ Μπουτάτα.

— Κι' ύστερα, κι' ύστερα;

— Ύστερα, τὸ λοιπόν, ὁ Φιδάνθρωπος ἀνοίγει τὸ στόμα κι' ἀρπάζει στὰ φαρμακερὰ δόντια του τὸ «ἀειθαλές» μου τσουλούφι!...

— Κι' ύστερα, κι' ύστερα;

— Τὸ τραβάει μὲ δύναμι γιὰ νὰ τὸ ξερριζώσῃ. Μὰ ὁ πόνος ἦταν τόσο δυνατὸς πού...πού....

— Ποῦ;

— ...ξύπνησα!...

— Κι' ύστερα, κι' ύστερα;

— Ύστερα ξανακοιμήθηκα...

— Κι' ύστερα, κι' ύστερα;

Ὁ «Κέφαλος» βάζει τὸ μικροσκοπικὸ δαχτυλάκι του μπροστὰ στὶς τεράστιες χεῖρες του:

— Σσσσ... Μὴ φωνάζεις καὶ ἐνὶ... ξαναξυπνήσης!

Η ΖΟΛΑΝ ΞΑΝΑΞΗΛΕΥΕΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ εἶναι ἑτοιμος τώρα.

— Πᾶμε, Πίτσικόκο. Πρέπει νὰ προφτάσω νὰ σώσω τὴ Γιαράμπα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα κάνει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Θάρθω κι' ἐγώ, ἀφέντη Παιδί!

Ὁ Ταμπὸρ τὸν σπρώχνει μὲ τὸ πόδι του.

— Ἐσύ θὰ μείνης ἐδῶ μὲ τὴ Ζολάν...

Ὁ «Κέφαλος» θυμώνει ἀφάνταστα. Ὑποχωρεῖ ἀμέσως λίγα βήματα καὶ παίρνοντας φόρα τινάζεται σὰν βολίδα κατὰ τὸν Ταμπόρ. Τὸ φοβε-

ρὸ κεφάλι του χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ στὴν κοιλιά τοῦ νέου καὶ τὸν γκρεμίζει ἀνάσκελα κάτω.

— Νὰ γιὰ νὰ μάθης κι' ἐσύ πὶ ἐστὶ κουτουλιά τοῦ «Κέφαλου»! Χί, χί, χ!

Ὁ Ταμπὸρ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς κάτω ἀκίνητος σὰν πεθαμένος. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος ἂν δεχόταν στὴν κοιλιά του ἓνα τέτοιο χτύπημα, δὲν θὰ ξανασηκωνόταν ποτέ. Τὸ γυμνασμένο λαστιχένιο κορμὶ τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου ἀνθεξε κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας συνέρχεται γρήγορα, πετιέται ὀρθιο καὶ δίνει στὸν Μπουτάτα μιὰ ἀπότομη δυνατὴ κλωτσιὰ πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς. Καὶ ἡ στρογγυλὴ κεφάλαι τοῦ ἀράπη σὰν ὑπερφυσικὴ μπάλλα ποδοσφαίρου, περνάει μ' αὐτὸ τὸ σούτ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ κατρακυλάει ἔξω, φωνάζοντας πανηγυρικά:

— Γικόοοοο!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ Ζολάν συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ σύντροφό της.

— Ποῦ πᾶς, Ταμπόρ;

— Ἡ Γιαράμπα κινδυνεύει... Πρέπει νὰ τὴ σώσω.

— Δὲν ἔχεις καμιὰ δουλειὰ ἐσύ. Νὰ τὴ σώσῃ ὁ Πόρταμ, ὁ ἀδελφός σου!

— Αὐτὸς εἶναι κακὸς καὶ ἄπιστος. Τὴν παράτησε μόνάχη καὶ ἀνυπεράσπιστη. Πρέπει νὰ τρέξω κοντά της.

— Δὲν θὰ πᾶς πουθενά!

‘Ο Ταμπόρ τὴν σπρώχνει βάνουσα.

— Μὴ μὲ τραβάς, σοῦ λέω. Ἄν ἦσουν ἄντρας θὰ εἶχα κιόλας ματώσει τὴ γροθιά μου πάνω στὸ πρόσωπό σου! Μὴ μὲ φέρνης σὲ δύσκολη θέσι. Καὶ ἡ Γιαράμπα, κοπέλλα σὰν κι’ ἐσένα εἶναι. Θὰ ἦταν ἄναιδρο νὰ ἀφήσω νὰ τὴ πνίξουν οἱ Φιδάνθρωποι. Σκέψου νὰ κινδύνευες ἐσὺ καὶ νὰ ἄφηναι νὰ σὲ σπαράξουν τὰ θηρία. Μὰ τόσο κακιὰ ψυχὴ ἔχεις λοιπόν;

‘Η νέα πνίγει τοὺς λυγμούς της.

— Ναί, Ταμπόρ! Ἔχω κακιὰ ψυχὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, μὰ καλὴ καρδιά γιὰ σένα!...

‘Ο Ταμπόρ τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνησι.

— Πᾶψε λοιπόν! Βαιρέθηκα ν’ ἀκούω πῶς μ’ ἀγαπᾷς! Δὲ θέλω νὰ μ’ ἀγαπᾷς! Μίσησέ με καλύτερα.

Καὶ προσθέτει κομπιάζοντας:

— Κάποτε κι’ ἐγὼ σ’ ἀγαπούσα πολὺ... Μὰ ἡ ζήλεια σου ἔκανε στάχτη τὴν ἀγάπη μου ὅπως ἡ φωτιά τὸ ξύλο. Δὲν σ’ ἀγαπάω πιά... Ἐσὺ μ’ ἔκανες νὰ μὴν σ’ ἀγαπάω. Ἀγαπάω τὴν... Ἄσε με λοιπὸν ἥσυχο! Ἄσε με νὰ μὴ στὸ πῶ κι’ αὐτὸ τὸ τελευταῖο.

Καὶ προχωρῶντας νὰ φύγη φωνάζει στὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο νάνο:

— Πᾶμε, Πιτσικόκο... Πᾶ με γρήγορα νὰ τὴν προφτάσω ζωντανή.

‘Ο νάνος, πρὶν φύγη γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, λέει σι-

γὰ στὴ Ζολάν:

— Μὴ στενοχωριέσαι. Ἄν δῆς τὰ σκούρα, στεῖλε μου προξενιά καὶ ...μπορεῖ νὰ δεχτῶ!

‘Ο Πιτσικόκο βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἐνῶ τὸ δυστυχισμένο Κορίτσι τῆς Ζούγκλας πέφτει στὰ στρωσίδια του καὶ ξεσπάει σ’ ἀκράτητους λυγμούς.

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ἐγκαταλείποντας, ὅπως εἶδαμε, τὴ Ζολάν, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ παίρνει τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βορρᾶ. ‘Ο Πιτσικόκο πηδάει στὸ ἄσπρο ἄτι του καὶ καλπάζοντας τὸν φτάνει καὶ προχωρεῖ μαζί του. ‘Ο Μπουτάτα δὲν φαίνεται πουθενά.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ρωτᾷ τὸ νάνο:

— Τοὺς εἶδες ἐσὺ μὲ τὰ μάτια σου τοὺς Φιδανθρώπους;

— Ναί. Ὦρα πολλὴ τοὺς παρακολουθοῦσα ἀπὸ τὸ πλατὺ δέντρο...

— Καὶ πῶς εἶναι; Δὲν ἔχω δῆ ποτέ μου τέτοια τέρατα...

‘Ο Πιτσικόκο τοῦ ἐξηγεῖ:

— Εἶναι κάτι τεράστια κόκκινα φίδια ποὺ τὸ κεφάλι τους εἶναι ἀνθρώπινο...

— Περίεργο... Εἶχες ξανακούσει ποτέ νὰ μιλοῦν γι’ αὐτοὺς τοὺς Φιδανθρώπους;

— Ναί... Στὴ χώρα τοῦ πατέρα μου ἦταν ἓνας τρελ-

λὸς μάγος. Αὐτὸς ἔλεγε πολ-
λὰ παραιμύθια γι' αὐτοὺς...
Ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ πιστεύω...

— Τὶ ἔλεγε;

Ὁ νάνος προσπαθεῖ νὰ θυ-
μηθῇ:

— Ἐλεγε πὼς κάπου μέ-
σα στὰ σκοτεινὰ σπλάχνα ἐ-
νὸς μεγάλου πέτρινου βουνοῦ
ζούσε ἡ παράξενη φυλὴ τῶν
Φιδανθρώπων. Ἦταν γιγαν-
τόσωμοι ἀράπηδες ποὺ γιὰ
νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὰ
ἀγρία πεινασμένα θηρία ποὺ
ἔμπαιναν στὸ κούφιο βουνό
γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν πείνα
τους, ἔκαναν κάτι ἀπίστευτο.

»Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ἀρσενι-
κὰ παιδιὰ τῆς φυλῆς τὰ μετα-
μόρφωναν σὲ φίδια. Μόλις
γεννιόταν τὸ παιδί σκότωναν
ἓνα μικρὸ φίδι, τοῦ κόβαν τὸ
κεφάλι, τὸ ἔγδεραν καὶ φοροῦ-

— «Ὁχι, Ταμπόρ! Δὲν θὰ πᾶς
πουθενά!, τοῦ λέει ἡ Ζολόν.

Οἱ τρομεροὶ φιδάνθρωποι προ-
στάτευαν τὴ φυλὴ ἀπὸ τὶς ἐπι-
θέσεις τῶν πεινασμένων θηρίων.

σαν τὸ φρέσκο τομάρι τοῦ στὸ
σῶμα τοῦ μωροῦ μέχρι τὸ λαι-
μό. Δὲν ἄφηναν ἔξω παρὰ μο-
νάχα τὸ κεφαλάκι του.

»Ἔτσι τὸ σῶμα τοῦ παι-
διοῦ μπολιαζόταν πάνω στὸ
τομάρι, ἔτρεφε καὶ γινόταν
ἓνα μ' αὐτό. Καὶ καθὼς τὸ
μωρὸ μεγάλωνε, μεγάλωνε μα-
ζί του καὶ τὸ δέρμα τοῦ φι-
διοῦ.

»Φυσικὰ τὸ σῶμα τοῦ παι-
διοῦ, ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ
μεγαλώσῃ σὲ πάχος, ἀναγκα-
ζόταν νὰ μακραίνει, ὥσπου γέ-
μιζε ὁλόκληρο τὸ κούφιο το-
μάρι καὶ θέριευε μαζί μ' αὐ-
τό. Τέλος γινόταν ἓνα τερά-
στιο κόκκινο φίδι, ἀφάνταστα
εὐκίνητο δυνατὸ καὶ προπαν-
τὸς ἔξυπνο, ἀφοῦ τὸ κεφάλι
του εἶχε ὄχι μυαλὸ φιδιοῦ,

ἀλλὰ μυαλὸ ἀνθρώπου.

»Καὶ τὰ ἀνθρωποφίδια αὐτὰ ἢ φυλὴ τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν προστασίαν τῆς ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως τῶν πεινασμένων θηρίων. Φρουροῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ τεράστιο ἄνοιγμα τοῦ μεγάλου κούφιου βουνοῦ καὶ μόλις κανένα θηρίο ἔκανε νὰ μπῇ μέσα, τυλίγονταν στὸ κορμὶ του, πάλευσαν μ' ἀφάνταστη δύναμι κι' ἐξυπνάδα καὶ τὸ ἐπνιγαν...

»Μόνο — ὅπως ἔλεγε ὁ τρελλὸς Μάγος — οἱ ἀνθρωποι αὐτοὶ, ποὺ σιγὰ - σιγὰ μεταμορφώνονταν σὲ φίδια, ἔπαιρναν μαζί καὶ τὴν κακία τῶν φιδιῶν. Ἦθελαν νὰ κάνουν παντοῦ καὶ πάντα τὸ κακό. Γι' αὐτὸ καὶ πολλὰς φορές τυλίγονταν κι' ἐπνιγαν ἅ

Τὸ κλαδὶ ὅμως ποὺ πιάστηκε ἡ Γιαράμπα σπάει ἀπ' τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ τῆς.

Ἡ πανώρια βασίλισσα τῆς Ζούγκλας πηδάει ἀπ' τὸ δέντρο πάνω στὴ ράχη τοῦ περαστικοῦ ἀγριοβούβαλου.

κόμα καὶ ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τους. Τότε, ὅλοι μαζί, κυνηγοῦσαν τὰ ἀνθρωποφίδια αὐτὰ μὲ πέτρες καὶ ξύλα καὶ τὰ ἔδιωχναν ἀπὸ τὸ μεγάλο πέτρινο βουνό...

Καὶ ὁ Πισικόκος καταλήγει:

— Μὰ ὅλα αὐτά, Ταμπὸρ εἶναι παραιμύθια... Ἐγὼ λέω πὼς οἱ Φιδάνθρωποι εἶναι δαίμονες ποὺ ξεπήδησαν κάτω ἀπὸ τὶς φωτιὲς τοῦ Ἄδη!...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὴ διήγησι τοῦ μικροσκοπικοῦ νάνου καὶ μουρμουρίζει καθὼς προχωρεῖ διαστρικὸς γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Γιαράμπα.

— Καὶ φίδια νὰ εἶναι καὶ δαίμονες καὶ δράκοντες καὶ στοιχεῖα καὶ τέρατα, τὸ ἴδιο

μού κάνει... Φτάνει νὰ βρεθῶ
μὲ τὸ ρόπαλό μου κοντά τους
πρὶν προλάβουν νὰ κάνουν κα-
κὸ στὴν πανώρια μελαψὴ βα-
σίλισσα τῆς ζούγκλας.

ΠΕΝΤΕ ΤΙΓΡΕΙΣ

ΝΑ ΟΜΩΣ ποὺ ἡ πρωΐ-
νὴ αὐτὴ πορεία τοῦ Τα-
μπόρ καὶ τοῦ Πιτσικό-
κου δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ τελει-
ώσῃ ἡσυχά.

Ξαφνικά, δυὸ πεινασμένες
τίγρεις ξεπετάγονται μπρο-
στά τους οὐρλιάζοντας ἄγρια.
Ὁ νάνος προφταίνει καὶ πα-
ρατῶντας τὸν Ἀλασσάν του
σκαρφαλώνει σβέλτος σὰν
ποντικὸς στὸν κορμὸ κάποιου
κοντινοῦ δέντρου... Τὸ μικρο-
σκοπικὸ ἀλογατάκι, ποὺ βλέ-
πει κι' αὐτὸ τὸν κίνδυνο, χά-
νεται ἁμέσως καλπάζοντας
πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἄ-
γρια βλάστησι.

Τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο
σφίγγει στὸ χέρι του τὸ ρό-
παλο καὶ παίρνει στάσι ἀνα-
μονῆς καὶ ἀμύνης μπροστὰ
στὰ δυὸ πεινασμένα θηρία.
Ἐκεῖνα ἔχουν μαζευτῇ στὰ
πισινὰ τους πόδια καὶ εἶναι
έτοιμα νὰ πηδήσουν ταυτόχρο-
να πάνω του.

Καὶ νά: Ξαφνικά καὶ τὰ
δυὸ μαζὶ τινάζονται σὰν ἑλα-
τήρια καὶ διαγράφοντας θα-
νατερὲς καμπύλες στὸν ἀέρα
χτυπᾶνε μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ
πάνω στὸ στήθος του. Ἡ μία
ζωντανὴ κι' ἄλλη σκοτωμένη.
Γιατὶ ὁ Ταμπόρ εἶχε προφτά-
σει νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ρόπα-
λό του στὸν ἀέρα τὸ ἓνα ἀπὸ

τὰ δυὸ θηρία.

Ὁ νέος, ἀνάσκελα τώρα
καθὼς βρίσκεται, δὲν μπορεῖ
πιὰ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ ρό-
παλο. Τὸ παρατάει λοιπὸν
ἁμέσως κι' ἀρπάζει τὴ ζων-
τανὴ τίγρη ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἐ-
κεῖνη ὅμως ἔχει προφτάσει νὰ
μπήξῃ βαθειὰ τὰ νύχια τῆς
στοὺς ὤμους του καὶ ν' ἀγκα-
λιάσῃ μὲ τὰ φοβερὰ σαγόνια
τῆς τὸ λαιμό του.

Καὶ μιὰ τρομακτικὴ θανά-
σιμη πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσα
σ' ἄνθρωπο καὶ θηρίο.

Ὁ Ταμπόρ σφίγγει μ' ἀ-
φάνταστη δύναμι καὶ λύσσα
τὸ λαιμό τοῦ πεινασμένου θη-
ρίου, ποὺ πασχίζει νὰ τοῦ κό-
ψῃ τὴν καρωτίδα. Δὲν τὰ κα-
ταφέρνει ὅμως γιατί νοιώθον-
τας νὰ μὴ μπορῇ πιὰ νὰ πά-
ρῃ ἀνάσα, ἀνοίγει τὸ στόμα
του καὶ βραχνὸς θανατερὸς
ρόγχος βγαίνει ἀπὸ αὐτό.

Ὁ Ταμπόρ σφίγγει τώρα
τὸ λαιμό τῆς τίγρης μὲ ἀκό-
μα περισσότερὴ δύναμι. Σὲ
λίγες στιγμὲς τὸ θηρίο θὰ σω-
ριαστῇ βαρὺ κ' ἄτω καὶ νεκρὸ
πάνω στὰ ματωμένα στήθια
του.

Ξαφνικά, ψηλὰ ἀπὸ τὰ κλα-
διὰ τοῦ κοντινοῦ δέντρου, ἀ-
κούγεται ἡ λεπτὴ διαπεραστι-
κὴ φωνούλα τοῦ μικροσκοπι-
κοῦ Πιτσικόκου:

— Ταμπόρ! Πρόσεξε Τα-
μπόρ!... Ἐρχονται ἑσπέραι
τρεῖς τίγρεις...

Καί, πρὶν προφθάσῃ νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια του, τὰ πει-
ναισμένα θηρία ποὺ εἶχε δῇ
ἀπὸ ψηλὰ ὁ νάνος φτάνουν νὰ
βοηθήσουν τὴν ἐτοιμοθάνατη

συντρόφιστά τους καὶ νὰ μοι ραστοῦν μαζί της τὶς νόστιμες σάρκες τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Ταμπὸρ παρατάει τὸ λαιμὸ τῆς πρώτης τίγρης καὶ κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ πεταχτῇ ὀρθίος καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο ποὺ βρίσκεται ὁ Πιτσικόκο. Ἀλλῇ διέξοδο σωτηρίας δὲν ὑπάρχει.

Δὲν προφταίνει ὅμως. Οἱ τρεῖς νεοφερμένες τίγρεις χύνονται πάνω του καὶ τὸν ξαναρρίχνουν κάτω. Ὑστερα, μαζί μὲ τὴν πρώτη, ἀνοίγουν τ' ἀπαίσια σαγόνια γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὸ θανατερὸ τσμποῦσι τους.

Στὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς του, ὁ ἄμοιρος Ταμπὸρ, μόλις προφταίνει νὰ ψιθυρίσῃ δυὸ ἀγαπημένα ὀνόματα:

— Ζολάν!... Γιαράμπα!...

Καὶ ἀφήνεται ἀνυπεράσπιστος στὰ νύχια καὶ στὰ δόντια τῶν πεινασμένων θηρίων.

Ξαφνικά, μιὰ βαρεῖα ἄγρια φωνὴ ἀκούγεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ τραγικὸ σημεῖο τῆς πάλης.

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα!

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΒΟΥΒΑΛΟΥ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ γιὰ λίγο τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο στὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, κι' ἄς πετάξουμε μὲ τὴ φαντασία μας στὸ θεόρατο δέντρο ποὺ ἡ πανώρια Γιαράμπα παλεύει μὲ τοὺς τρεῖς μανιασμένους

Φιδανθρώπους.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα βρίσκεται σὲ ἀφάνταστα δύσκολη θέσι. Τὰ φοβερὰ χτυπήματα τοῦ κλαδιοῦ ποὺ κρατᾷ, πάνω στὰ κεφάλια αὐτῶν τῶν τεράτων, δὲν φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα. Ζαλίζονται μονάχα γιὰ λίγες στιγμὲς, μὰ γρήγορα συνέρχονται καὶ συνεχίζουν τὴ λυσσασμένη ἐπίθεσί τους ξανασκαρφαλώνοντας στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Οἱ Φιδάνθρωποι ὅμως εἶναι τρεῖς καὶ τὸ χέρι τῆς Γιαράμπα κουράζεται κάποτε, χτυπώντας συνέχεια πότε τὸν ἓνα καὶ πότε τὸν ἄλλον.

Τὰ χτυπήματά της γίνονται, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ὅλο καὶ πιὸ ἀδύναμα καὶ ἀκίνδυνα γιὰ τὰ τεράστια κόκκινα φίδια μὲ τὸ ἀνθρώπινο κεφάλι. Καταλαβαίνει πὼς τὸ ρόπαλο θὰ ξεφύγῃ σὲ λίγο ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ οἱ φοβεροὶ Φιδάνθρωποι θὰ τῆς χάρισουν τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμά τους.

Νὰ ὅμως ποὺ τὸ κακὸ γίνεται πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο περιμένει:

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους Φιδανθρώπους, τὴ στιγμή ποὺ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καταφέρει νὰ τὴ δαγκώσῃ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ. Καὶ τὸ κλαδὶ -ρόπαλο, φυσικά, τῆς ξεφεύγει.

Ἐλεύθερα τώρα τὰ τρία τρομακτικὰ τέρατα σκαρφαλώνουν στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ὡς φοβεροὶ χάροι ποὺ ζητᾶνε ν' ἀρπάξουν τὴν ψυχὴ της.

Ἀπὸ τὸ σαστισμένο μυαλὸ τῆς Γιαράμπα περνᾶνε ἅστραπιαῖα δυὸ τρόποι ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλιζαν ὅχι βέβαια τὴ σωτηρίαν, μὰ μονάχα τὴν παράτασι τῆς ζωῆς τῆς γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα. Ὁ ἓνας εἶναι, νὰ πηδήσῃ ἀμέσως ἀπὸ τῆ θέσι ποὺ βρίσκεται κάτω καὶ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια. Δὲν θὰ πρόφταινε ὅμως νὰ κάνῃ οὔτε μερικὰ βήματα. Γιαπὶ οἱ Φιδάνθρωποι, ἀφάνταστα σβέλτοι καθὼς εἶναι, θὰ προφτάσουν νὰ συρθοῦν πίσω τῆς καὶ νὰ τῆς ἀγκυλιάσουν τὰ πόδια... Ὁ ἄλλος τρόπος εἶναι ν' ἀρχίσῃ νὰ σκαρφαλώνῃ γρήγορα πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου. Μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ κόκκινα τάρτα θὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Κι' ὅταν πιά βρεθῇ στὸ πιὸ ψηλὸ κλαδί, μὴ

Καὶ τὰ θηριὰ ἀκόμα τρομάζουν μόλις ἀντικρύζουν τὸν «Μπαμπούλα» τῆς Ζούγκλας.

μπορῶντας νὰ συνεχίσῃ τὸ σκαρφάλωμά τῆς στὸν ἀέρα, θὰ περιμένῃ νὰ τὴ φτάσουν γιὰ νὰ βρῇ τὸ μοιραῖο τέλος.

Καὶ νά: Σ' αὐτὰ τὰ λιγοστὰ τραγικὰ δευτερόλεπτα ποὺ μένει ἀναποφάσιστη μὴ ξέροντας τὶ νὰ κάνῃ, γρήγορο ποδοβολητὸ μεγάλου θηρίου ἀκούγεται. Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ τρομαγμένα μαυροπράσινα μάτια τῆς ἀντικρύζουν νὰ περνᾷ τρέχοντας κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, σὰν κυνηγημένος, ἓνας τεράστιος μαῦρος ἀγριοβούβαλος. Ἡ πανώρια βασίλισσα τῆς Ζούγκλας παίρνει ἀμέσως τὴν ἀπόφασί τῆς.

Ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου ποὺ βρίσκεται καὶ ἀφάνταστα σβέλτη καθὼς εἶναι, κάνῃ ἓνα σωστὰ ὑπολογισμένο πηδημα, τουλάχιστον τέσσερα-πέντε μέτρα μπροστὰ στὸν ἀγριοβούβαλο ποὺ τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἔτσι, στὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ διαγράφει τὴν τροχιά τῆς στὸν ἀέρα, ἔχει προχωρήσει κι' ὁ ἀγριοβούβαλος καὶ πέφτει ἀκριβῶς πάνω στὴ ράχη του...

Τὸ θηρίο, νοιώθοντας ξαφνικὰ τὸ βάρος τῆς, κάνῃ μερικὲς ἀπώταμες κινήσεις γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ. Ἡ Γιαράμπα ὅμως καταφέρνει νὰ ἀρπαχτῇ ἀπὸ τὰ κέρατά του καὶ νὰ συγκρατηθῇ. Τέλος, ὁ ἀγριοβούβαλος, ποὺ δὲν ἔχει φαίνεται τὸν καιρὸ νὰ καθυστερήσῃ περισσότερο, συνεχίζει τὸ τρομαγμένο τρέξιμό του.

Ἡ ἀτρόμητη μελαψὴ κοπέλλα ἀσφαλισμένη τώρα πᾶ

νω στη ράχη του γυρίζει να ρίξει μιὰ ματιά στους Φιδανθρώπους που είχαν παρατήρει τον κορμό του δέντρου και μ' αναστηκωμένα κεφάλια τώρα παρακολουθούσαν χαμένα την αναπάντεχη σωτηρία της.

Ταυτόχρονα σχεδόν ακούει άγριους βρυχηθμούς και βλέπει δυο άρσενικά λιοντάρια να εμφανίζονται και να τρέχουν μανιασμένα προς την κατεύθυνσι του άγριοβούβαλου.

Τώρα καταλαβαίνει γιατί το άμοιρο ζώο, που τή φιλοξενεί άθελα στη ράχη του, τρέχει έτσι πανικόβλητο και τρομοκρατημένο.

Να όμως που καθώς τα δυο λιοντάρια, τυφλωμένα από την πείνα τους, περνάνε τρέχοντας πλάϊ στο δέντρο που στα κλαδιά του, πριν λίγο, βρισκόταν σκαρφαλωμένη η Γιαράμπα, κάποιος από τους τρεις Φιδανθρώπους καταφέρνει να άγκαλιάσει και να τυλίξει τις κουλούρες του στο κορμί του. Το άλλο άρσενικό λιοντάρι μη δείχνοντας κανένα ενδιαφέρον για την τύχη του συντοόφου του, συνεχίζει με την ίδια όρμη και λύσσα το κυνηγητό του άγριοβούβαλου.

Η Γιαράμπα βλέπει τον κίνδυνο του θανάτου που περιμένει όχι μονάχα το ζώο, μα κι αυτή την ίδια που βοίσκεται στη ράχη του, και ξεφωνίζει με φρίκη και απόγνωσι:

— Τρέξε, βουβαλάκι μου! Πιο γρήγορα ακόμα, βουβαλάκι μου! Τρέξε γιατί θα

Ο φοβερός «Κεφάλας» δίνει μιὰ τρομακτική κουτουλιά στην κοιλιά του Ταμπόρ.

φτάση το λιοντάρι!

Ο άγριοβούβαλος, παρά το δυσκίνητο των ποδαριών του σαν είνσι ήσυχος και βόσκει, όταν έξαγριωθεί, η διατρέχη κίνδυνο όπως τώρα, γίνεται εύκίνητος σαν ζαρκάδι. Και καταφέρνει να τρέχει με ασύλληπτη γρηγοράδα.

Όμως το πεινασμένο λιοντάρι τρέχει λίγο πιο γρήγορα απ' αυτόν. Και δεν θ' άργήσει να τον φτάσει...

Η Γιαράμπα λογαριάζει σε μιὰ στιγμή να πηδήσει από τη ράχη του. Μα δεν τ' αποφασίζει. Καταλαβαίνει πως με τη δαιμονισμένη ταχύτητα που τρέχει ο άγριοβούβαλος, σίγουρα θα χτυπήσει δυνατά κάτω και θα σκοτωθή. Αν βέβαια δεν προλάβει το τυφλω-

μένο από την πείνα λιοντάρι να την κατασπαράξει. Καί η έμμοιρη μελαψή κοπέλλα βρίσκεται για δεύτερη φορά σε τρογικό αδιέξοδο.

Καί νά, τὸ λιοντάρι βρίσκεται τώρα μονάχα σὲ μερικά βήματα ἀπόστασι ἀπὸ τὸ τρομοκρατημένο ζῶο ποὺ κυνηγάει. Καί βγάζοντας ἄγριους βρυχηθμούς ἐτοιμάζεται νὰ κάνει τὸ μοιραῖο θανατηφόρο ὄλμα του.

Ταυτόχρονα σχεδὸν μιὰ παράξενη λάμψι φωτίζει τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς πανώριας Γιαράμπα. Καί τὴν ἴδια στιγμή μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται ὀρθία πάνω στὴ ράχη τοῦ ἄγριου βουβαλιοῦ ποὺ τρέχει μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

Ο ΣΟΙ ΑΠΟ τοὺς ἀναγνώστες μας εἶναι περιέργοι ἅς κάνουν λίγη ὑπαμονή. Ἄν περιμένουμε νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη ἡ μελαψή κοπέλλα θὰ χάσουμε μιὰ σκηνὴ ποὺ θὰ μᾶς διασκεδάσῃ πολὺ.

Γρήγορα λοιπὸν ἅς ξαναπετάξουμε μὲ τὴ φαντασία μας κοντὰ στὸν Ταμπόρ ποὺ πεμένος κάτω ἔχει παραδοθῇ, ἀνυπεράσπιστος πιά, στὰ νύχια καί στὰ δόντια τῶν τεσσάρων θηρίων.

Καί μὴ ξεχνᾶτε πὼς τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε μιὰ βαρεῖα καί ἄγρια φωνή:

—Πίσω καί σᾶς ἔφαγα!...

Εἶναι ὁ τρομερὸς Μπουτάτα! Ἡ μάλλον ἡ τεράστια

«κεφάλαια» του μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι, ποὺ σὰν φούντα κρέμεται κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὸ μικροσκοπικὸ, ἀλλὰ γεροδεμένο, κορμάκι του.

Ὁ τραγικὰ παραμορφωμένος ἀράπης, εἶχε παραισκολογήσει ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι τὸν Ταμπόρ ὅταν ἔφυγε μὲ τὸν Πιτσικόκο ἀπὸ τὴ σπηλιά τους. Ἐχασε ὅμως γρήγορα τὰ ἴχνη του καί γιὰ λίγη ὥρα παραπλανήθηκε ψάχνοντας στὴν ἀπέραντη ἄγρια περιοχὴ. Ἔτσι, ἀκούγοντας τὶς λεπτὲς διαπεραστικὲς φωνούλες τοῦ νάνου, ποὺ εἰδοποιῶσε τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῶν τριῶν ἄλλων τίγρεων, προσανατολίστηκε καί ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ γινόταν τὸ κακὸ.

Ἔτσι φτάνει ἐκεῖ καί μὲ τὴ φράσι «Πίσω καί σᾶς ἔφαγα» ἀρπάζει τὴ μπιστόλα του καί τραβάει τὴ σκανδάλη πολλὰς φορές. Κανένας ὅμως πυροβολισμὸς δὲν ἀκούγεται καί ρίχνοντας μιὰ ἀστραπιαία τραμαγμένη ματιὰ διαπιστώνει πὼς τὸ ὄπλο εἶναι ἄδειο. Εἶχε ξεχάσει νὰ γεμίσει μὲ σφαῖρες τὸ μῦλο του.

Νὰ ὅμως ποὺ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς κι' ἂν ἀκόμη ἡ «μπιστόλα» εἶχε σφαῖρες, θὰ τοῦ ἦταν ἄχρηστες...

Σίγουρα ὅλοι θὰ νομίσετε πὼς οἱ τέσσερις τίγρεις εἶχαν προφτάσει νὰ σπαράξουν τὸν ἄμοιρο Ταμπόρ.

Ὁχι... Διότι τὰ μανιασμένα αὐτὰ θηρία μόλις ἀντικρύνουν τὸν παραμορφωμένο Μπουτάτα, τρομάζουν ἀφάν-

ταστα. Για έλάτε κι' έσείς στη θέσι τους. Βλέπουν ένα τεράστιο ανθρώπινο κεφάλι με γουρλωμένα μάτια να προχωρή κατὰ πάνω τους. Τò μικροσκοπικò κορμί του κρύβεται μέσα στο παχύ γρασίδι που καθώς προχωρεί του φτάνει μέχρι τò λαιμό...

Καί οί τέσσερις πεινασμένες τίγρεις, μονάχα στ' αντίκρουσμά του, παθαίνουν αφάνταστη τρομάρα και πανικό. Ποιός ξέρει για τì τρομακτικò τέρας τὸν φαντάστηκαν!

Έτσι, παρατῶντας ζωντανὸ τὸ θῦμα τους, τὸ βάζουν άμέσως στὰ πόδια στριγγλίζοντας φοβισμένα και τρέχοντας να σωθοῦν.

Ο Μπουτάτα, που δέν περιμένε ποτὲ μιὰ τόσο άναπάντεχη σωτηρία, κυττάζει τὶς τίγρεις χαμένα καθὼς φεύγουν και μουρμουρίζει μ' άπογοήτευσι:

— Κρίμα! Κι' ὅτι ἤμουν έτοιμος να τὶς ταραξῶ στὶς... σφαλιάρες!

Άμέσως σχεδὸν και ἡ φωνή του Πιτσικόκου ακούγεται από τὰ ψηλά κλαδιά του κοντινοῦ δέντρου:

— Καλὰ που πρόλαβαν κι' έφυγαν, Μπουτάτα. Λίγο να χασομερούσαν ακόμα θα κατέβαιναν να μαζέψω τὰ... κοκκαλάκια του Ταμπόρ.

Στὸ μεταξύ τὸ άτρόιμητο Έλληνόπουλο έχει πεταχτὴ ὀρθιο, με καταματωμένο τὸ γερὸ και άγαλματένιο κορμί του, και ρίχνει μιὰ άγρια ματιά στο κεφάλι του Μπουτάτα.

— Τὶ ζητᾶς εσύ εδώ; Δέν σου εἶπα να μείνης στη σπηλιὰ με τὴ Ζούγκλα;

Ο Μπουτάτα τὸν κυττάζει άγέρωχα και τοῦ άποκρίνεται:

— Οί «άγριάδες» δέν περνᾶνε πια σέ μένα. Εγὼ εἶμαι ὁ Μπαμπούλας τῆς Ζούγκλας που ὅλοι με φοβοῦνται και δέ φοβάμαι κανέναν!

Μανιασμένος από τὴν γάλη του με τὰ θεριά ὁ Ταμπόρ τινάζει μ' άφάνταστη ὀρμή τὸ πόδι του για να τοῦ δώση δεύτερη κλωτσιὰ και να πετάξη τὴν «κεφάλα» του μακριά, ὅπως εἶχε κάνει και στη σπηλιὰ.

Ο Τσουλούφης ὅμως δέν τὴν ξαναπαθαίνει. Από τότε που έπεσε και παραιμορφώθηκε στη μαγική γούρνα, ἡ βλακεία του έχει γίνει πολὺ πιὸ... έξυπνη!

Ταυτόχρονα λοιπὸν τὰ μικροσκοπικά αλλά γερά, παδαράκια του τὸν τινάζουν ψηλά και ἡ γυμνή πατούσα του Ταμπόρ χτυπάει μ' άφάνταστη δύναμι και ὀρμή στο ... κενό. Καί τὸ μανιασμένο Παιδί τῆς Ζούγκλας, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, γέρνει πρὸς τὰ πίσω και θροντοχτυπιέται κάτω ανάσκελα.

Ο Μπουτάτα που προσγειώνεται άμέσως μετὰ τὸ σωτήριο πῆδημα του σώος και άβλαβῆς, επαναλαμβάνει τὸ ἴδιο σοβαρὰ και άγέρωχα:

— Εγὼ εἶμαι ὁ Μπαμπούλας τῆς Ζούγκλας που ὅλοι με φοβοῦνται και δέν φοβάμαι κανένα!

Στὸ μεταξύ ὁ Πιτσικόκο ἔχει κατέβει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ φωνάζει τὸ ἀτίθασο ἄτι του:

—'Αλασάν!... 'Αλασάν!

Ὁ 'Αλασάν ὅμως δὲν φαίνεται πουθενὰ κι' ὁ νάνος μουρμουρίζει καταστενοχωρημένος:

— Μὰ τί νὰ ἔγινε ἄραγε; Ἡ γῆς ἄνοιξε καὶ τὸν κατὰπτε, ὀλόκληρη ἀλογατάρρα!

Ὁ Τσουλούφης κάνει πὼς ἀνησυχεῖ σοβαρά:

—Ναί, ὁ φουκαράς! Θέλεις νάπεσε σὲ καμμιὰ ...μυρμηγκοφωλιὰ καὶ νὰ τὸν χάσου με;

Ὁ νάνος ξεφωνίζει μερικὲς

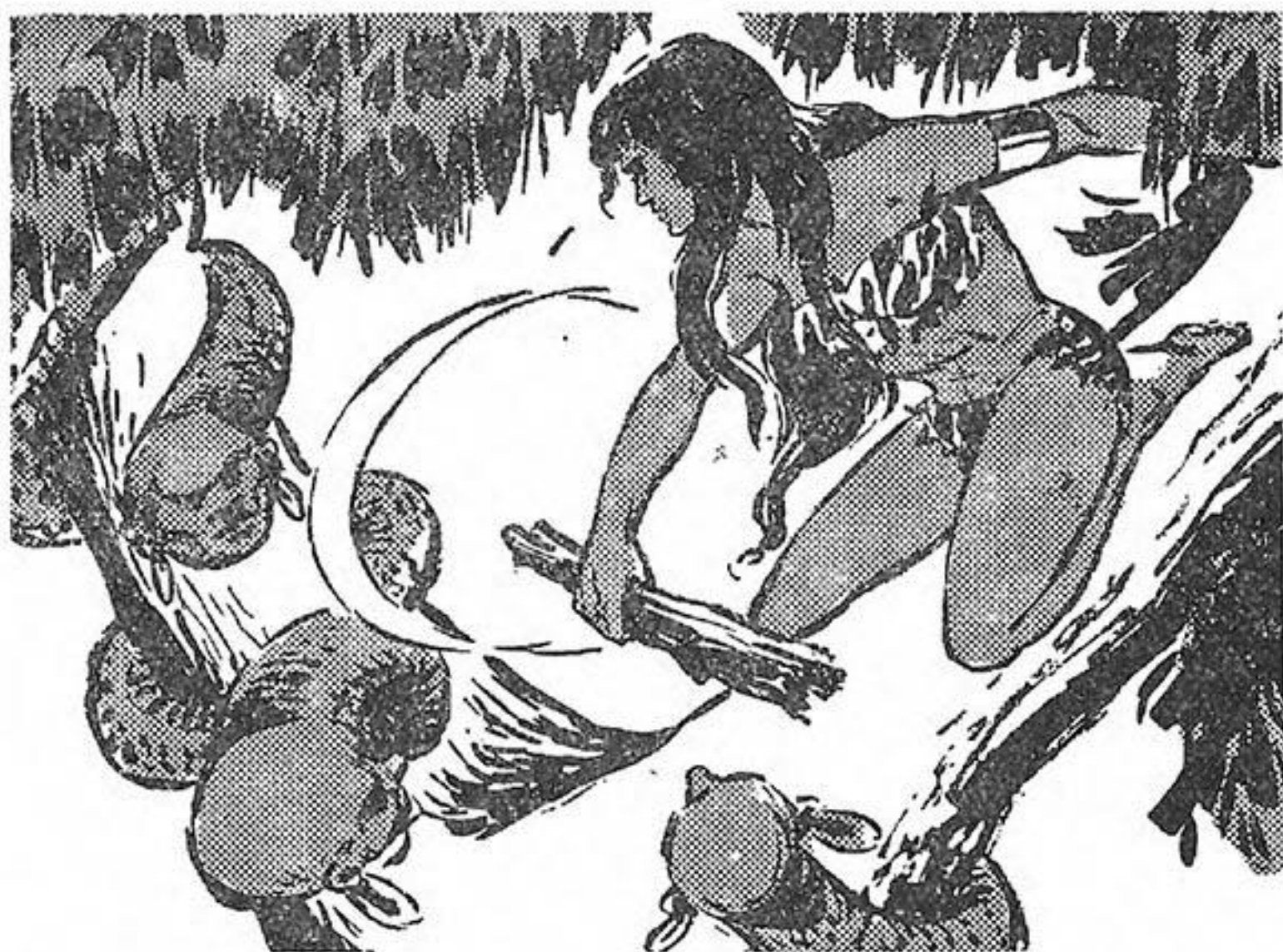
φορὲς ἀκόμα χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τέλος, τὸ βάζει ξαφνικὰ στὰ πόδια καὶ τρέχει νὰ βρῇ τὸν ἀχώριστο 'Αλασάν του.

Ὁ Ταμπάρ ποὺ τὸν χρειάζεται γιὰ βοηθὸ καὶ χωρὶς αὐτὸν εἶναι ἀδύνατο νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ κινδυνεύει ἡ ἀγαπημένη του Γιαράμπα, τοῦ φωνάζει νὰ ξαναγυρίσῃ. Ὁ Πιτσικόκο ὅμως ἔχει ἐξαφανιστῇ. Τίποτα δὲν ἀγαπάει περισσότερο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἀπὸ τὸ κάτασπρο ἀλογατάκι του μὲ τὴ μαύρη χαίτη καὶ οὐρά.

Καὶ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ξεκινάει συνεχίζοντας τὴν πορεία του πρὸς τὸ βορρᾶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κατὰ ποῦ τραβά-

Ὁ κακὸς Πόρταμ δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ στὸν παραμορφωμένο Μπουτάτα.

Ἡ πανώρια Γιαράμπα χτυπάει ἀλύπητα τὰ κεφάλια τῶν φοδερῶν φιδανθρώπων ποὺ τῆς ἔχουν ἐπιτεθῇ.

εἰ καὶ ποῦ θὰ φτάσῃ!

Ἡ κωμικὴ «κεφάλαια» τοῦ Μπουτάτα κάνει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, μὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ποὺ ἀκούει πίσω τὰ βήματά του, γυρίζει καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά:

— Γύρισε στὴ σπηλιά, σοῦ εἶπα! Ἄν δὲν ἀκούσης θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι!

— Δὲν βαριέσαι... Κατήφορο ἔχουμε μπροστά μας. Ἄν μοῦ τὸ κόψης, θὰ... κατρακυλάω καλύτερα!

Ὁ Ταμπὸρ χαμογελάει καὶ προχωρεῖ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τί ποτα. Ὁ κωμικοτραγικὸς ἀράπης τὸν ἀκολουθεῖ...

Σὲ λίγο ὅμως ὁ νέος ξαναγυρίζει τὸ κεφάλι καὶ τοῦ λέει

σὲ ἤρεμο τόνο:

— Ἄν τύχῃ ὅμως καὶ συναντήσουμε τὴ Γιαράμπα, δὲ θὰ κοντοζυγώσης. Θὰ σταθῇ καὶ θὰ περιμένῃς πολὺ μακριά. Κατάλαβες;

Ὁ «Κέφαλος» μουρμουρίζει:

— Κατάλαβα πῶς... μὲ φοβάσαι! Ἐγὼ ὅμως δὲν φοβάμαι κανένα! Χίι, χίι, χίι!

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, μιὰ καὶ καὶ νένα ἐνδιαφέρον δὲν ἔχει ἡ πορεία στὸ ἄγνωστο τοῦ Ταμπὸρ καὶ τοῦ ἀράπη, ἄς ξαναγυρίσουμε γρήγορα στὸ σημεῖο ποὺ εἴχαμε ἄ

φήσει τῇ βασίλισσα τῆς ζούγκλας.

Κανέννας μας δὲν ἔχει ξεχάσει βέβαια, τὶς τραγικὲς στιγμὲς ποὺ τὴν εἶχαμε δὴ νὰ περνᾷ...

Καὶ νάτη. Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ βλέποντας τὸ μανιασμένο λιοντάρι νὰ πλησιάζει καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμο νὰ κάνῃ τὸ θανατηφόρο πήδημά του, πετιέται ὀρθία ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ ἀγριοβούβαλου. Καὶ τὴ στιγμή ποὺ τὸ τρομοκρατημένο ζῶο περνᾷ σὰν ἀστραπὴ κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ κάποιου θεόρατου δέντρου, κάνει κάτι ἀφάνταστα τολμηρὸ καὶ ἀπίστευτο. Μ' ἓνα δεύτερο πήδημα, τινάζεται πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια τῆς προφταίνει καὶ ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο λεπτὸ κλαδί. Κι, ἀμέσως, κάνοντας ἔλξι, πασχίζει νὰ σκαρφαλώσει καὶ νὰ σιγουρευτῇ στὸ δέντρο.

Τὸ κλαδί ὅμως εἶναι ἀδύνατο καὶ δὲν ἀντέχει στὴν προσπάθειά της αὐτῇ. Καθὼς σπάζει ὅμως, ἡ ὑπέροχη μελαψὴ κοπέλλα προφταίνει κι' ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα χαμηλότερο, τὸ ἴδιο λεπτὸ μ' αὐτό.

Εὐτυχῶς τὸ δεύτερο κλαδί δὲν σπάει, ἀλλὰ μὲ τὸ βάρος τῆς Γιαράμπα λυγίζει τόσο ποὺ ἀπομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα πλαῖνὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Ἡ πανώρια κοπέλλα κρέμεται τώρα στὸ κενὸ καὶ σὲ ὕψος τρία πάνω-κάτω, μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Πόσο εὐκολο θὰ τῆς ἦταν, ἀλήθεια, νὰ πη

δήσῃ ἀμέσως κάτω καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο της... Μὰ τὸ μανιασμένο λιοντάρι ποὺ κυνηγοῦσε τὸν ἀγριοβούβαλο, βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω της. Ἔχει ἀνοίξει τὰ φοβερά σαγόνια του καὶ τὴν περιμένει νὰ πέσῃ.

Ἡ Γιαράμπα καταλαβαίνει τὶ εἶχε συμβῇ. Τὸ περήφανο θηρίο θέλει νὰ τὴν τιμωρήσῃ νομίζοντας πὼς εἶχε πηδήσῃ πρώτη στὴ ράχη τοῦ βούβαλιου γιὰ ν' ἀρπάξῃ ἐκείνη τὸ θῦμα ποὺ κυνηγοῦσε. Καὶ ὁ Βασιλιάς τῆς Ζούγκλας προτίμησε νὰ παρατήσῃ τὸ ζῶο ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ χόρταινε τὴν πείνα του, παρὰ ν' ἀφήσῃ ἀτιμώρητο τὸ θηλυκὸ ἄνθρωπο ποὺ τόλμησε νὰ τὸν προσβάλλῃ!

Τώρα ἡ θέσι τῆς Γιαράμπα εἶναι πολὺ πιὸ τραγικὴ ἀπὸ τὶς δυὸ προηγούμενες φορές. Τὰ χέρια της, ποὺ συγκρατοῦν ὀλόκληρο τὸ βάρος τοῦ γεροδεμένου κορμιοῦ της, γρήγορα θὰ κουραστοῦν. Καὶ οἱ παλάμες της θὰ γλυστρήσουν ἀπὸ τὸ λυγερὸ κλαδί ποὺ τὴν κρατᾷ στὸν ἄέρα.

Τὰ λιοντάρι, βλέποντας πὼς ἀργεῖ νὰ πέσῃ, κάνῃ μερικὲς προσπάθειες νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ τὴ φτάσῃ. Δὲν καταφέρνει ὅμως τίποτα καὶ περιμένει μὲ ὑπομονὴ καὶ πεῖσμα τὴ μοιραία πτώσι της.

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα ἔχει κουρασθῇ ἀφάνταστα πιά. Εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατηθῇ ἄλλο πάνω στὸ κλαδί. Τὸ ἓνα χέρι της γλυστράει καὶ δὲν ἔχει

τὴ δύναμι καὶ τὸ κουράγιο νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ νὰ ξαναπιαστῇ. Τώρα κρέμεται μονάχα ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς της μετριοῦνται στὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ της αὐτοῦ.

Ἔτσι, νοιώθοντας τὸ θάνατο νὰ ἀγκαλιάζῃ τὰ λουλουδιασμένα νειῶτα της, ψιθυρίζει τὴ μοναδικὴ λέξι πού γλυκαίνει τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ της:

— Ταιμπόρ! Ταιμπόρ!...

Καὶ κλείνοντας τὰ μενεξεδένια της βλέφαρα πάνω στὰ μαυροπράσινα ὁμορφα μάτια της, παρατάει ἀργὰ τὸ κλαδί πού τὴν κρατᾷ πάνω ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ σαγόνια τοῦ λιονταριοῦ.

Ταυτόχρονα καὶ στὸ ἀσύλληπτο χρονικὸ διάστημα πού τὸ μελαψὸ κορμὶ της πέφτει κατὰ τὸ θηρίο, μιὰ δυνατὴ ἀνθρώπινη κραυγὴ σχίζει τὸν ἀέρα. Τὸ λιοντάρι γυρίζει ἀνήσυχο τὸ κεφάλι του νὰ δῇ, τὴ στιγμὴ πού ἡ Γιαράμπα πέφτει βαρεῖα πάνω του.

Ζαλισμένο τὸ θηρίο ἀφήνει νὰ περάσουν ἄπρακτα μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὅσα φτάνουν στὴ μελαψὴ κοπέλλα νὰ πεταχτῇ ὀρθία καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούστηκε ἡ κραυγὴ, ξεφωνίζοντας μὲ λαχάρα:

— Πόρταμ! Πόρταμ!

Στὸ βαρὺ καὶ ἄγριο τόνο τῆς κραυγῆς εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ Ταιμπόρ. Αὐτὸν πού τῆς εἶχε πῇ

τόσα ὁμορφα λόγια βγαλμένα ἀπὸ τὴν καρδιά του!

Ο ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΠΟΡΤΑΜ

ΚΑΙ ΝΑ: Σὲ λίγες στιγμὲς, ἔτσι καθὼς τρέχει σὰν τρελλή, τὸν ἀντικρύζει σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά της. Τρέχει κι' αὐτός, ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα πρὸς τὸ μέρος της. Εἶναι πραγματικὰ ὁ Πόρταμ γιατί στὸ λαιμό του δὲν κρέμεται ἡ χρυσὴ ἀλυσσίδα μὲ τὸ στρογγυλὸ μενταγιόν.

Ἡ Γιαράμπα πέφτει μὲ λαχάρα στὴ ματωμένη καὶ καταξεσχισμένη ἀπὸ νύχια θηριῶν ἀγκαλιά του.

— Πόρταμ! Πῶς γίνηκες ἔτσι;!

Ἐκεῖνος μόλις προφταίνει νὰ τῆς ἀποκριθῇ:

— Πεινασμένοι καννίβαλοι χύθηκαν νὰ μ' ἀρπάξουν. Πάλεψα πολὺ μαζί τους γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξεφύγω!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ζαλισμένο θηρίο πού στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει, μὲ τρία τεράστια πηδήματα φτάνει κοντά τους. Καὶ μὲ τὸ τέταρτο χτυπάει πάνω στοὺς δυὸ συντρόφους καὶ τοὺς ἀνατρέπει. Ἔτσι ἄγρια θανάσιμη πάλη ἀρχίζει ἀμέσως ἀνάμεσά τους! Θηρίο καὶ ἄνθρωποι ἔχουν μπερδευτῇ τόσο πολὺ πού θὰ δυσκολευτοῦν πολὺ νὰ ξεχωρίσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ πού τὸ λιοντάρι ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ δαγκώσῃ τὸ

λαιμό του Πόρταμ, ή Γιαράμ πα του κάνει τή γνωστή κι' αφάνταστα τολμηρή λαιβή της. Μὲ θάρρος καὶ σβειλτάδα χώνει τὸ δεξιὸ χέρι της μέσα στ' ἀνοιχτὰ σαγόνια κι' ἀρπάζοντας γερὰ τὴ γλῶσσα του ἀρχίζει νὰ τὴν τραβάη μὲ δύναμι.

Τὸ λιοντάρι παραλύει ἀμέσως κι' ἀντὶ νὰ κλείσῃ καὶ νὰ κόψῃ τὸ τρυφερὸ χέρι της ἀνοίγει ἀκόμα περισσότερο τὰ σαγόνια του βγάζοντας βραχνὰ μουγγρητά...

Κανένα ζῶο, θηριό, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ἀκόμα δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν στὸ τράβηγμα τῆς γλῶσσας τους.

Ὁ Πόρταμ, βλέποντας τὴ δύσκολη θέσι πού βρέθηκε ξαφνικὰ τὸ πεινασμένο λιοντάρι καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης του Γιαράμπα,

Ὁ Πιτσικόκο μὲ τ' ἄλογό του πέφτουν μέσα σὲ μιά... μυρμηγκοφωλιά,

μπα, κάνει κάτι ἀφάνταστα σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο. Μὲ πολλὲς προσπάθειες καταφέρνει νὰ ξεμπλεχτῇ ἀπὸ τὸ κουβάρι πού ἔχουν γίνῃ θηρίο καὶ ἄνθρωποι, καὶ πετιέται γρήγορα ὄρθιος. Σκύβει ἀμέσως, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ βαρεῖα πέτρα καὶ σηκώνοντάς τὴν ψηλὰ τὴν κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου!

Τὸ λιοντάρι βγάζει ἕνα πονεμένο βογγητὸ καὶ μένει ἀκίνητο. Εἶναι νεκρό!

Ἡ ἀτρόμητη βασίλισσα τῆς ζούγκλας παρατάει τὴ γλῶσσα του καὶ κυττάζει ἄγρια τὸ σωτήρα της:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σκοτώσῃς!...

Ὁ Πόρταμ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Δὲν γινόταν ἄλλοιῶς... Ἐπρεπε νὰ σώσω τὴ ζωὴ σου!

— Τὴ δική μου ἢ τὴ δική σου;

— Μὲ προσβάλλεις, Γιαράμπα!

— Ναί, γιατί εἶσαι δειλός! Ἐτσι πού κρατοῦσα τὸ λιοντάρι δὲν ἦταν σὲ θέσι πιά νὰ μάς κάνῃ κανένα κακό! Ἐπρεπε νὰ τραβήξῃς ἕνα χορτόσκοινο καὶ νὰ τὸ δέσῃς...

— Εἶμαι δειλὸς ἐγώ, Γιαράμπα;

— Ναί... Δειλὸς καὶ ἄνανδρος!...

— Ἄνανδρος;

— Ναί! Ὁ Ταμπὸρ, ὁ ὑπέροχος ἀδελφός σου, μὲ τὴν ἀτρόμητη καρδιά καὶ τὴν περήφανη ψυχὴ, δὲν θὰ ἔκανε πο

τὲ ἓνα τέτοιο ἔγκλημα! Αὐτὸν μονάχα ἀγαπῶ!

Τὰ μάτια τοῦ κακοῦ Πόρταμ ἄστραψαν ἄγρια.

— "Αν ἦσουν ἄνδρας, Γιαράμπα, δὲν θὰ ζούσες τώρα γιὰ νὰ μπορῆς νὰ μὲ βρίξης... Θὰ σὲ εἶχα κιόλας σπαραξεῖ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μου!

Ἡ βασίλισσα τῆς ζούγκλας ποὺ ἀγαπάει ἀφάνταστα τὰ θηρία, κι' αὐτὰ ἀκόμα ποὺ χύνονται νὰ τὴ σπαραξοῦν, ἔχει μαριιάσει μὲ τὴν φοβερὴ πρᾶξι τοῦ Πόρταμ. Καὶ τοῦ ἀποκρίμεται προσβλητικὰ καὶ μὲ πρόκλησι:

— Τόλμησες, δειλέ, νὰ μ' ἀγγίξης κι' ἄς εἶμαι γυναῖκα. Θὰ μάθης τότε πὼς οἱ γυναῖκες ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ κάτι ἄνανδρους σὰν κι' ἐσένα.

Οἱ φοβερὲς προσβολὲς ἔχουν βοιώσει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀπαίσιου ἀδελφοῦ τοῦ Ταμπόρ. Κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὴ Γιαράμπα σφίγγοντας τὴ γροθιά του. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἐκείνη. "Ενας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα εἶναι ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια! Νὰ παλέψουν! Νὰ ἀλληλοσπαραχτοῦν!

Τὴν ἴδια στιγμή βαρὺ ποδοβολητὸ πολλῶν θηρίων ἀκούγεται νὰ φτάνη ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι μιὰ ἀγέλη ρινόκερων ποὺ τρέχουν ἀνήσυχτοι μουγγρίζοντας φοβισμένα.

Ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Πόρταμ παρατῶνε τὴν μάχη τους καὶ τρέχουν πανικόβλητοι νὰ σωθοῦν. Ξέρουν τὶ τραγικὸς θά γατος τοὺς περιμένει ὅταν στὸ

Ὁ Πόρταμ χτυπάει μὲ δύναμι τὴ βαρεῖα πέτρα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ λιονταριοῦ.

φοβερὸ πέραςμα τῶν ρινόκερων βρεθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ βαρεῖα καὶ ἀμέτρητα ποδάρια τους...

Θυμωμένοι ὅμως καθὼς εἶναι, οἱ δυὸ νέοι, δὲν ἀκολουθοῦν φεύγοντας τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Ἡ Γιαράμπα τρέχει κατὰ τὸ βορρᾶ καὶ ὁ Πόρταμ κατὰ τὸ νότο.

Ὅμως, καθὼς ἡ μελαψὴ κοπέλλα γύρισε νὰ φύγη, πρὶν τοὺς φτάσουν τὰ θηρία, τὸ μάτι τῆς κάτι παράξενο εἶδε νὰ λάμπη κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ σκοτωμένου λιονταριοῦ.

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Σ Ε ΑΡΚΕΤΗ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ διαδραματίστηκαν τὰ παράπανω, βρίσκεται ὁ Μπουτᾶ

τα. Ἡ κωμικοτραγική «κεφάλαια» του χασμουριέται καὶ τ' ἀπέραιτο στόμα του μὲ τὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια μουρμουρίζει μονολογώντας:

— Πολὺ ἄργησε αὐτὸς ὁ ἀφέντης Παιδί! Θέλεις νὰ χωνεύεται τώρα στὴν κοιλιά κα νενός θηρίου; Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ ὅμως... Μόλις ἄκουσε ἀπὸ μακριὰ τὰ ξεφωνητὰ τῆς Γιαράμπα, ἔτρεξε νὰ φτάσῃ κοντὰ μονάχος του... Ἄς μ' ἐπαιρνε μαζί του νὰ τὸν σώσω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μπαμπούλας τῆς Ζούγκλας. Ὅλοι μὲ φοβούνται κι' ἐγὼ δὲν φοβάμαι κανένα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει τὸ φοβερὸ ποδοβολητὸ τῆς ἀγέλης τῶν ρινόκερων ποὺ ἔχουν ἀλλάξει κατεύθυνσι τώρα καὶ τρέχουν πρὸς τὸ νότο.

Ὁ Τσουλούφης σκαρφαλώνει σβέλτος πάνω στὰ κλαδιά τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου.

— Ἀμάν! Ἄν ποδοπατήσουνε τόσα θηρία τὴν κεφάλαια μου σίγουρα θὰ πάθω... πο-νοκέφαλο!

Καὶ ἀσφαλισμένος στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται προσθέτει μὲ αὐτοθαυμασμό:

— Πετάω καὶ κάτι «νόστιμα» πότε-πότε! Μπά, σὲ καλὸ μου!

Καὶ νὰ ἡ ἀγέλη τῶν ρινόκερων περνᾷ σὰν ἓνας μαῦρος χεῖμαρρος κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ ἔχει σκαρφαλώσει ὁ Τσουλούφης καὶ σὲ λίγο χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα μέσα σ' ἓνα θεόρατο σύννεφο σκόνης.

Ὁ Μπουτάπα κάνει νὰ κα-

τέβῃ. Ταυτόχρονα ὅμως ἀπὸ τὴν ψηλὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, κάποιον βλέπει ν' ἀπομακρύνεται καὶ ξεφωνίζει χαρούμενος:

— Ταμπόρ! Στάσου, Ταμπόρ, κι' ἔφτασα! Ἡμουνά νεός καὶ γέρασα νὰ σὲ περιμένω! Τὶ γίνηκες τόση ὥρα;

Στὸ μεταξύ, κάνοντας νὰ κατέβῃ βιαστικὸς γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ Ἑλληνόπουλο, γλιστράει ἀπὸ τὸ κλαδὶ ποὺ βρίσκεται καὶ πέφτει... Τὸ μεγάλο κι' ὀλοστρόγγυλο κεφάλαι τοῦ χτυπώντας κάτω κάνει γκέλ...σὰν μπάλλα τοῦ ποδοσφαίρου ποὺ πέφτει ἀπὸ ψηλά. Καὶ πηδώντας πηδώντας πάλι πρὸς τὰ πάνω, ξαναφτάνει πάλι ὡς τὰ πρῶτα κλαδιά, μουρμουρίζοντας:

— Βρέ νὰ μὴν εἶμαι πάνω στὸ δέντρο νὰ τὸ πιάσω!

Τέλος, ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του καὶ κουνώντας γρήγορα τὰ μικροσκοπικά του ποδαράκια, φτάνει γρήγορα κοντὰ στὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ποὺ προχωρεῖ ἀδιάφορο σὰ νὰ μὴν ἄκουσε τίς φωνές του.

Ὁ Μπουτάπα στέκει μπροστὰ καὶ τοῦ φράζει τὸ δρόμο.

— Ἐ! Δὲν ἀκοῦς λοιπόν; Κουφάθηκες, ἀφέντη Ταμπόρ;

Ἐκεῖνος σταματᾷ, τὸν κυττάζει παραιξενεμένος καὶ ἀποκρίνεται:

— Δὲν εἶμαι ὁ Ταμπόρ... Ἐσὺ ποῖός εἶσαι;

Ὁ Τσουλούφης χαμογελάει:

— Βρέ δὲν τὰ παρατᾷς αὐτά! Τὰ τρώω ἐγὼ τέτοια χά-

πια;! Έχει γούστο νὰ θές νὰ
μου παραστήσης τὸν ἀδελφό
σου τὸν «Πόρτα». Χί, χί, χί!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὰ
μάτια τοῦ «Κέφαλου» πέφτουν
πάνω στὸ γυμνὸ ματωμένο
στήθος τοῦ νέου κι' ἀλλάζει
ἀμέσως γνώμη:

— Μὲ συμπαθᾶς, ἀφέντη
«Πόρτα». Δίκηο ἔχεις. Ἄν ἤ-
σουναι ὁ ἀφέντης Ταιμπὸρ θὰ
φοροῦσες στὸ λαιμὸ τὴν ἀλυ-
σίδα μὲ τὸ μεγάλο χρυσὸ φλου-
ρί...

Τὰ μάτια τοῦ κακοῦ δίδυ-
μου ἀδελφοῦ λάμπουν παρά-
ξενα καθὼς ρίχνει κι' αὐτὸς
μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ κάτω. Τὸ
πρόσωπό του παίρνει ἀμέ-
σως ἄγρια ἔκφρασι καὶ οὐρ-
λιάζει:

— Εἶσαι φίλος τοῦ Ταιμπὸρ
λοιπόν; Γκρεμοτσακίσου γρή-
γορα ἀπὸ μπροστά μου! Φύ-
γε νὰ μὴ σὲ σπαραξῶ ὅπως
θὰ σπαραξῶ κι' αὐτὸν ἅμα
τὸν βρῶ!

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ τὸν κυτ-
τάζει ἀγέρωχα.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ φό-
βος τῆς ζούκλας! Ὅλοι μὲ
τρέμουνε καὶ δὲν φοβᾶμαι κα-
νένα!

— Τσακίσου, σοῦ λέω!

— Γιὰ πρόσεξε πῶς μιλάς
κύριε ...αὐλόπορτα! Ἄν εἶ-
χα μιὰ σκάλα θ' ἀνέβαινα πά-
νω νὰ σὲ φορτώσω σφαλιάρες.

Ὁ Πόρταμ ἔχει μανιάσει.
Σηκώνει ἀστραπιαία τὸ δε-
ξιὸ τοῦ πόδι καὶ τοῦ δίνει
μιὰ ἀφάνταστη δυνατὴ κλω-

τσιὰ. Ἡ κεφάλαι τοῦ Τσουλού-
φι τινάζεται ψηλά, διαγράφει
καμπύλη στὸν ἀέρα καὶ πέ-
φτει δέκα βήματα μακριά,
κουτροβαλῶντας, μὲ τὴ φό-
ρα ποῦ ἔχει, κι' ἄλλα τόσα.

Τέλος, ὅταν κάποτε σταμα-
τάει, ὁ Μπουτάτα σηκώνεται
μουρμουρίζοντας μὲ θαυμα-
σμό:

— Μπράβο! Οἰκογενειακοί
τους θὰ εἶναι νὰ βαρᾶνε τέ-
τοιες κλωτσιες!

Βλέπει ὅμως τὸν κακὸ Πόρ-
ταμ νὰ σηκώνη τώρα μιὰ με-
γάλη πέτρα γιὰ νὰ τοῦ τὴν
πετάξῃ, καὶ φωνάζει:

— Καλὰ ντέ... Φεύγω καὶ
μονάχος μου... Δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ βάξῃς τίς πέτρες
νὰ μὲ κυνηγᾶνε!

Καί, προχωρῶντας ἀρ γὰ
καὶ ἀγέρωχα, χάνεται σὲ λί-
γες στιγμὲς πίσω ἀπὸ τὸ πυ-
κνὸ καὶ ἄγριο ...γρασίδι!

Νοιώθει ὅμως τὴν «ἄθραυ-
στη» κεφάλαι τοῦ πονεμένη
καὶ τὸ «ἀειθαλὲς» τσουλούφι
τοῦ πολὺ στραπατσαρισμένο.
Ἔτσι, μόλις ξεμακραίνει με-
ρικὰ βήματα, κρύβεται κάπου
καὶ κάθετα νὰ συνέλθῃ καὶ
νὰ τακτοποιηθῇ...

Δὲν περνᾶνε ὅμως οὔτε πέν-
τε λεπτά ὅταν ἀπὸ μπροστά
τοῦ φτάνουν γνώριμες φωνές:

— Μπουτάτα! Μπουτάτα!

Ὁ Τσουλούφης μουρμουρί-
ζει παραξενεμένος:

— Μυστήριον πρᾶμα! Ἐγὼ
τὸν ἄφησα πίσω μου καὶ αὐ-
τὸς παρουσιάζεται μπροστά
μου; Μπά, σὲ καλὸ του.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες
στιγμὲς καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ

τὸν φωνάζει παρουσιάζεται μπροστά του. Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει ἀνήσυχος:

—Τὶ θέλεις πάλι; Τώρα δὲν μοῦδωσες μιὰ κλωτσιὰ καὶ μ' ἔδιωξες; Ἄσε με ἥσυχο, ἀφέντη «Πόρτα»!

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι τὸν κυττάζει μὲ καλωσύνη:

— Δέν εἶμαι ὁ Πόρταμ, Μπουτάτα!

Ὁ Τσουλούφης χαμογελάει:

—Βρὲ δὲν τὰ παρατὰς αὐτά! Τὰ τρώω ἐγὼ τέτοια χάπια!

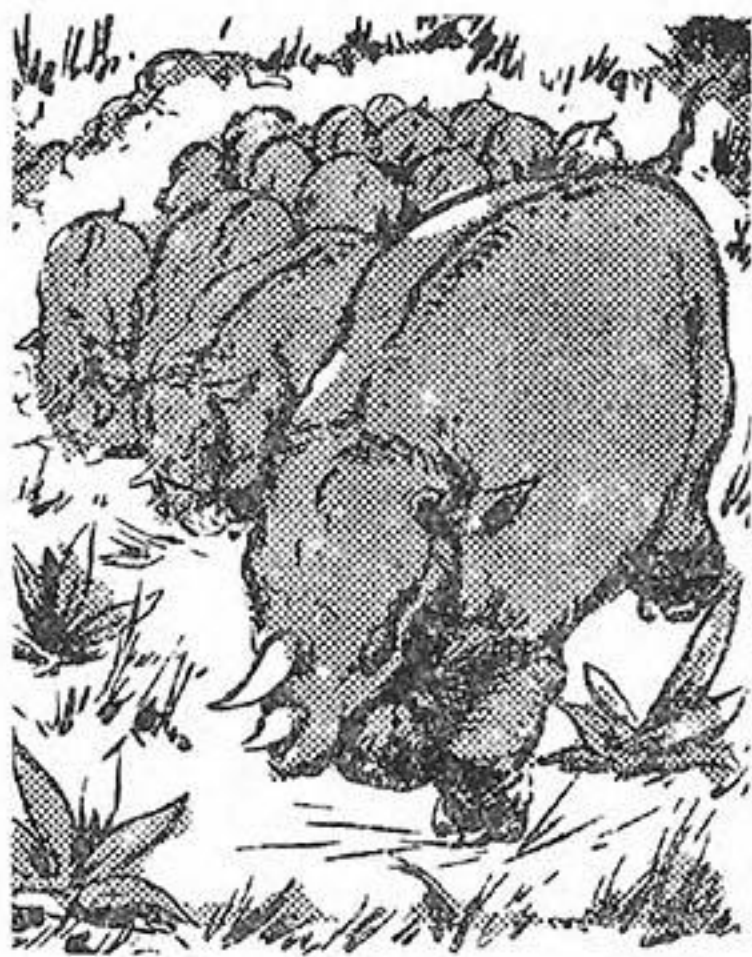
Ἔχει γούστο νὰ θάλης νὰ μοῦ παραστήσης τώρα τὸν ἀδελφό σου τὸν Ταμπόρ! Χί, χί!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τὰ μάτια τοῦ «Κεφάλια» πέφτουν πάνω στὸ γυμνὸ ματωμένο στήθος τοῦ νέου καὶ ἀλλάζει αἰμέσως γνώμη:

—Μὲ συμπαθᾶς, ἀφέντη Ταμπόρ. Δίκηο ἔχεις. Ἄν ἦ-

—«Ναί, Πόρταμ!.. Εἶσαι ἓνας δειλός! Ἕνας ἄνανδρος, τοῦ λέει ἡ Γιαράμπα.

Μιὰ ἀγέλη ρινόκερων περνάει κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ ἔχει σκαρφαλώσει ὁ Μπουτάτα.

ισουνα ὁ ἀφέντης «Πόρτας», δὲν θὰ φορούσες στὸ λαιμὸ τὴν ἀλυσίδα μὲ τὸ μεγάλο χρυσὸ φλουρί...

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο χαμογελάει.

— Οἱ φωνές ποὺ ἀκούσαμε δὲν ἦταν τῆς Γιαράμπα. Μιὰ ἀραπίνα εἶχε χάσει τὸ παιδί της καὶ τὸ φώναζε. Γύρισα γρήγορα νὰ σὲ βρῶ, μὰ φαίνεται πὼς θὰ ἔκανα λάθος στὸ μονοπάτι καὶ πῆρα στραβὴ κατεύθυνσι. Σὰν τὸ κατάλαβα εἶχα προχωρήσει πολὺ μπροστά... Ξαναγύρισα καὶ ἄρχισα νὰ φωνάζω γιὰ νὰ μ' ἀκούσης καὶ νὰ συναντηθοῦμε...

— Καὶ ἡ Γιαράμπα; Οἱ Φιδάνθρωποι ποὺ ζητοῦσαν νὰ τὴν πνίξουν;

— Πώς νά τή βρώ; 'Ο Πιτσικόκο πού θά μέ πήγαινε, εξαφανίστηκε κυνηγώντας τόν 'Αλασάν του...

'Ο «Κέφαλος» μένει γιά λίγες στιγμές βαθειά συλλογισμένος. Τέλος ρωτάει καχύποπτα.

— Γιατί μόλις ακούσαμε τις γυναικείες φωνές και νόμισες πώς είναι τής Γιαράμπα...

— Τί ;

— Γιατί μ' άφησες έμένα έδω, τόσο μακριά, κι' έτρεξες νά τή συναντήσης μονάχος; Φοβήθηκες μή μέ δή και σπάση ή καρδιά της;

— Όχι. Μή σπάση ή ... χολή της, φοβήθηκα! Χά, χά, χά!...

Και ξεκινώντας γιά νά πάρη τόν δρόμο τού γυρισμού προσθέτει:

— Πάμε τώρα, Μπουτάτα.

'Ο Πόρταμ κ' ή Γιαράμπα φεύγουν τρέχοντας πρὸς αντίθετες κατευθύνσεις.

— «'Εγώ είμαι ό «Μπαμπούλας τής Ζούγκλας» πού όλοι μέ φοβούνται και δέν φοβάμαι άπολύτως κανένα!»

'Η Ζολάν είναι μονάχη της στη σπηλιά...

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα τόν Ταμπόρ και τόν άράπη νά προχωρούν γιά τή σπηλιά τους, κι' ός τρέξουμε νά παρακολουθήσου με τήν πανώρια βασίλισσα τής ζούγκλας άπό τή στιγμή πού έφυγε τρέχοντας πρὸς τόν βορρά γιά ν' άποφύγη τήν άγέλη τών ρινόκερων.

'Η Γιαράμπα, έξω φρενών γιά τήν άνανδρη πράξι τού Πόρταμ νά σκοτώση ένα λιοντάρι πού δέν μπορούσε νά προστατέψη τόν έαυτό του, προχωρεί τρίζοντας τά δόντια

της. Θυμάται ακόμα και την πιο ανανδρη στάσι του απέναντί της, όταν τόλμησε να φοβερήσει μια γυναίκα με τη γροθιά του.

Ξαφνικά όμως και καθώς προχωρεί, τα άμορφα μάτια της σκοτεινιάζουν. Θυμάται εκείνο το γυαλιστερό αντικείμενο που είχε πάρει το μάτι της, φεύγοντας, κάτω από το σώμα του σκοτωμένου λιονταριού. Και μια φοβερή υποψία την κάνει ν' αρχίσει να μονολογεί και να παραμιλάει.

— Μήπως ήταν η αλυσίδα με το στρογγυλό χρυσό φλουρί; Μήπως το είχε βγάλει από το λαιμό του πριν έλθει να με συναντήσει και το είχε κρύψει στο τομαρένιο παντελόνι του; Μήπως, καθώς παλεύαμε και κυλιόμαστε με το λιοντάρι, του ξέφυγε από την τσέπη και έπεσε κάτω χωρίς να το αντιληφθώ; Μήπως ... Αλλά τότε ποιος είναι ο Πόρταμ; Μήπως είναι ο Ταιμπόρ; Αυτό θα ήταν τρομερό! Το Παιδί της Ζούγκλας να λήη ψέματα; Να ζητάει να κοροϊδέψει και τη Ζολάν και έμένα; Γιατί; Είναι ποτέ δυνατόν να κάνει μια τέτοια άτιμη πράξη ένα τόσο έντιμο παλληκάρι;

Και προσπαθώντας να διώξει με κάθε τρόπο την υποψία από το ζαλισμένο της κεφάλι, συνεχίζει:

— Όχι! Αδύνατον! Ο Ταιμπόρ είναι ένα υπέροχο πλάσμα του Θεού! Ποτέ δεν θάφτανε να ξεπέσει τόσο χαμηλά... Κι' ο ίδιος να έλθει

να μου πη: «Εγώ είμαι ο Πόρταμ», δεν θα τον πιστέψω. Είμαι σίγουρη πως θα λήη ψέματα!...

Όμως τα μαυροπράσινα μάτια της σκοτεινιάζουν πάλι και ψιθυρίζει:

— Τότε όμως... Τι να ήταν αυτό το γυαλιστερό πράγμα που είδα κάτω από το λιοντάρι; Αν ήταν το μενταγιόν; Ποιος άλλος εκτός από τον Ταιμπόρ μπορούσε να το κρατάει επάνω του;

Και σταματώντας απότομα μουρμουρίζει αποφασιστικά:

— Θα ξαναγυρίσω κοντά στο σκοτωμένο λιοντάρι. Αν αυτό που γυάλιζε ήταν το χρυσό φλουρί, τότε ο Πόρταμ δεν υπάρχει. Υπάρχει μονάχα ο Ταιμπόρ! Και τότε θα λογαριαστούμε σί δυό μας!

.....

Έχει περάσει μισή ώρα όταν η Γιαράμπα, ψάχνοντας, ξαναβρίσκει το νεκρό λιοντάρι. Τρελλή από περιέργεια ψάχνει να βρή το παράξενο αντικείμενο που είχε πάρει το μάτι της. Τίποτα όμως! Στο μέρος που το είχε δει να γυαλίζει, δεν το βλέπει τώρα. Αρπάζει το σκοτωμένο θηρίο από τη χαίτη και την ουρά και σέρνοντας τ' απομακρύνει από τη θέση που βρίσκεται. Ξαναψάχνει μάλιστα και πάλι δεν βρίσκει τίποτα...

— Ήμουν πολύ ζαλισμένη, ψιθυρίζει σκεπτική. Ίσως να μην ήταν τίποτα και να με ξεγέλασαν τα μάτια μου... Αδίκαια έκανα τόσες κακές

σκέψεις για τον υπέροχο Ταμπόρ...

— Άχ, αυτός ο Ταμπόρ! Στιγμή δεν περνάει που να μη στριφογυρίζει μέσα στο μυαλό της. Και η περήφανη μελαψή κοπέλλα τὰ βάζει με τον έαυτό της γι' αυτό:

— Έπιτέλους! Δεν θα τον ξεφορτωθώ καιμιά φορά από τη σκέψη μου! Όλο: Ταμπόρ Ταμπόρ, Ταμπόρ, Ταμπόρ θα συλλογιέμαι...

Κι' άμέσως σαν κάτι να άκουσε από το ίδιο το στόμα της καθώς έπανελάμβανε το όνομα του άγαπημένου της παλληκαριού, συνεχίζει για να βεβαιωθεί καλύτερα:

— Ταμπόρ, Ταμπόρ Ταμπόρ ταμ... πόρταμ... πόρταμ...

Τὰ μάτια της βασιλίσσας της ζούγκλας άνοιγουν διάπλατα από την κατάπληξι. Παραμιλάει σαν τρελλή τώρα.

— Τάμ-πόρ! Πόρ-ταμ! Όστε το «Πόρταμ» δεν είναι όνομα. Είναι το άναποδο του Ταμπόρ... Άρα; Άρα ο Πόρταμ δεν είναι άλλος από τον Ταμπόρ. Και ο Ταμπόρ άλλος από τον Πόρταμ! Άρα, καλά είχα δη έγω κάτι να γυαλίζω. Σίγουρα θα ήταν η άλυσσίδα με το χρυσό φλουρί που του είχε πέσει παλεύοντας με το λιοντάρι... Φαίνεται όμως πως φεύγοντας για να ξαναγυρίσει κοντά στη Ζολάν θέλησε να το ξαναφορέσει στο λαιμό του. Τότε είδε πως δεν βρίσκεται επάνω του και θυμήθηκε που θα του είχε πέσει. Έτσι θα ξαναγύρισε — πριν από μένα — και θα το πή-

ρε... Να λοιπόν γιατί δεν το βρίσκω έγω. Τώρα φωτίστηκε το μυαλό μου! Τώρα τὰ καταλαβαίνω όλα. Σ' έμένα παρουσιάζεται σαν Πόρταμ και στη Ζολάν σαν Ταμπόρ.

Και συνεχίζει να συλλογιέται μεγαλόφωνα:

— Γιατί όμως; Γιατί να το κόνει αυτό; Μήπως κατάλαβε την κρυφή αγάπη μου και θέλει να διασκεδάσει μαζί μου;

Τρίζει άμέσως τὰ δόντια της, σφίγγει τις γροθιές της και μουγγρίζει άγρια:

— Αν ήμουν άνδρας, θα πήγαινα να χτυπηθώ μαζί του. Να χτυπηθώ μέχρι θανάτου! Άλλά και τώρα που είμαι γυναίκα, θα πάω!...

Ταυτόχρονα σχεδόν μιὰ σκέψη σκοτεινιάζει τὰ μαυροπράσινα μάτια της.

— Θα δεχτή όμως αυτός; Θα καταδεχτή να χτυπηθώ με μιὰ γυναίκα;

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ

ΕΙΝΑΙ ΝΥΧΤΑ πια όταν ο Ταμπόρ και ο παραμορφωμένος Μπουπά τα φτάνουν στη μακρινή σπηλιά τους.

Έξω από το άνοιγμά της η Ζολάν περιμένει ανήσυχη. Το παιδί της Ζούγκλας προσπαθεί να δικαιολογηθί:

— Δεν βρήκαμε πουθενά τη Γιαρόμπα... Ίσως να τη σπάραξαν οι φοβεροί Φιδάνθρωποι...

Το ξανθό κορίτσι τον άκούει άφηρημένο και λέει δεν

βγαίνει από το στόμα του.
 'Ο Ταμπόρ συνεχίζει:

— Δεν πρέπει να είσαι θυμωμένη μαζί μου, Ζολάν, Δεν γινόταν αλλιώς... Όταν μια γυναίκα κινδυνεύει, κανένας άνδρας δεν την αφήνει ανυπεράσπιστα... Ήταν έγκλημα λοιπόν που θέλησα να πάω να τη βοηθήσω;

Η όμορφη κοπέλλα και πάλι δεν αποκρίνεται. Φαίνεται σὰ να άφουγκράζεται κάτι πολύ μακρινό, χωρίς να τον προσέχη...

Ο «Κέφαλος» με το κωμικό τσουλούφι, χάνει την ύπομονή του:

— Μήπως και κατάπιες τη γλώσσα σου, άφέντη Ζολάν; Πές μου να πάω να σου φέρω καιμιά... μοσχάρισμα στιφάδο. Χί, χί, χί!

Και προσθέτει καιμαρώνον

Μια φοβερή ύποψία κάνει τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς Γιαράμπα νὰ σκοτεινιάσουν.

τας για το άστείο που είπε:

— Πετάω κάτι «μαγειρικά» τότε-τότε! Μπά, σε καλό μου!

Ξαφνικά, μια τρομακτική κραυγή ισχύζει την ήσυχία τῆς νύχτας.

— Άοαούουουου!

Τὰ μακρινὰ γαλάζια βουνὰ αντίλαλloύνε τρομαγμένα τὸ φοβερό καὶ άγριο ξεφωνητό.

Ο Ταμπόρ κάτι πάει να πῆ, μὰ ἡ Ζολάν— που λύνεται ξαφνικά ἡ γλώσσα της— τὸν προλαβαίνει:

— Φοβάμαι, Ταμπόρ! Φοβάμαι πὼς κάποιος τρομερὸς γίγαντας ἔχει φτάσει στὴ ζούγκλα μὰς... Είναι μια ὥρα τώρα που οὐρλιάζει ἔτσι! Πάμε να φύγουμε... Άμέτρητα θηρία καὶ άγρίμια πέρασαν πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπὸ ἐδῶ τρέχοντας φοβισμένα σὰν νὰ τὰ κίνηγοῦσε ἡ τραμερὴ αὐτὴ κραυγή! Ολόκληρες φυλὲς ἰθαγενῶν παράτησαν τὰ καλύβια καὶ τὰ χωριά τους καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν... Καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ὄρνια ἀκόμα φτερουγίζουν τρομαγμένα ξεμακραίνοντας ἀπὸ τὸν άπαίσιο αὐτὸ δαίμονα που οὐρλιάζει...

Τὴν ἴδια στιγμή ξανακούγεται, πιὸ κοντὰ καὶ πιὸ δυνατὰ τώρα, ἡ τρομακτικὴ κραυγή:

— Άοαούουουου!

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Ταμπόρ σκοτεινιάζουν ἀκόμα περισσότερο καὶ ψιθυρίζει με δέος:

— Ο Γκαούρ! Είναι ἡ φοβε

ρή κραυγή του Γκαούρ!

Ἡ «κεφάλια» του Μπουτάτα ἀνοίγει τὸ στόμα της καὶ ἀπομιμείται:

— Ἀοαουουούξ καὶ ξερότου! Τὶ γκαρίζει ἔτσι; Μήπως νομίζει πῶς θὰ τὸν φοβηθοῦμε; Ἐγὼ γκαρίζω χίλιες φορές καλύτερα!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι ρωτᾷ χαμένα:

— Ὁ Γκαούρ; Ποιὸς εἶναι ὁ Γκαούρ, Ταμπόρ;

Ὁ Ταμπόρ ἀποκρίνεται στὴ συντροφισσά του:

— Δὲν τὸν ἔχω ἀντικρύσει ποτέ, Ζολάν! Ὅμως ἔχω ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτόν... Ὁ Γκαούρ εἶναι ἓνας μελαψὸς γίγαντας, ὑπέροχος καὶ θρυλικός! Ζῇ στὴν ἀπρόσιτη κορφὴ ἑνὸς μακρυνοῦ βραχώδικοι δουνού! Συντροφισσά του εἶναι ἡ πανώρια Ταταμπού! Κοντὰ τους ζοῦν ἀκόμα καὶ δυὸ νάνοι: Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο μὲ τὴ θρυλικὴ χατζάρα του, καὶ ἡ κοντόχοντρη καὶ «μοιραία» Χουχού μὲ τὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι!

Ὁ Μπουτάτα δείχνει ἐνδιαφέρον:

— Αὐτήν, πρέπει νὰ τὴ γνωρίσω. Μπορεῖ νὰ ἔχουμε καμμιὰ συγγένεια! Μπορεῖ ἡ μάνα μου κι' ἡ μάνα της ν' ἀπλώνανε τὶς μπουγάδες τους στὸν ἴδιο ...ἥλιο! Χί, χί, χί!

Καὶ προσθέτει κατὰ τὴ συνήθειά του αὐτοθαυμαζόμενος:

— Πετάω κάτι «συγγενολογικά» πότε-πότε! Μπά, σὲ καλὸ μου!

— Ὁ Γκαούρ!... Αὐτὴ εἶναι ἡ τρομερὴ κραυγὴ τοῦ Γκαούρ, κάνει μὲ δέος τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι ρωτᾷ πάλι τὸ σύντροφό της:

— Εἶναι ἄμορφος ὁ Γκαούρ, Ταμπόρ;

— Ὁμορφότερος ἄνδρας δὲν ἔχει ξαναγεννηθῇ, λένε.

— Καὶ δυνατός;

— Ἡ πέτρα τρίβεται στὰ χέρια του!

— Κι' ἀτρόμητος;

— Ποτέ του δὲν φοβήθηκε κανένα!

Ὁ νέος συνεχίζει:

— Κι' αὐτὸς ὁ Ταρζάν ἀκόμα ὁ παντοδύναμος ἄρχοντας τῆς ζούγκλας δὲν τόλμησε ποτέ νὰ χτυπηθῇ καὶ νὰ μετρηθῇ μαζί του! Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀδάμαστος καὶ ἀνίκητος

Ἡ ξανθεὶα κοπέλλα ξαναρωτᾷ γοητευμένη:

— Γιατί, Ταμπόρ, ὁ Γκα

ούρ είναι αδάμιαστος και άνι κητος;

‘Ο Ταμπόρ άργεί λιγάκι ν’ άποκριθῇ. Τέλος τῆς λέει χαμηλώνοντας με ντροπή τὰ μάτια:

— Γιατί είναι υπέροχος Ζολάν, υπέροχος σέ όλα του! Στὸ μυαλό, στὴ δύναμι, στὴ ὁμορφιά, στὴν καλωσύνη, στὸ θάρρος, στὴν ὑπερηφάνεια, στὴν εὐγένεια, στὴ δικαιοσύνη, στὴν τιμὴ καὶ στὸν ἑλληνικὸ πατριωτισμὸ του!

‘Η τρομακτικὴ κραυγὴ ξανακούγεται πάλι. Αὐτὴ τῇ φορὰ ὅμως κάπως ἀδύναμη. ‘Η Ζολάν ἀναστενάζει:

—Κιρίμα... ‘Ο Γκαούρ ξεμακραίνει... Δὲν ἔρχεται κατὰ τὴ σπηλιά μας, ὅπως φοβόμουνά..

Καὶ προχωρώντας μπαίνει ἀπογοητευμένη στὴ σπηλιά νὰ ξαιπλώσῃ... Τὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα χασμουριέται καὶ τὴν ἀκολουθεῖ.

‘Ο Ταμπόρ κάθεται ἀπ’ ἔξω σὲ μιὰ πέτρα, συλλογισμένος. ‘Η ἐμφάνισι τοῦ θρυλικοῦ γίγαντα Γκαούρ στὴν περιοχὴ του, τὸ ἔχει ἀνασπαπώσει ἀφάνταστα!

Σὲ λίγο μέσα στὴ σπηλιά ἡ Ζολάν ἔχει ἀποκοιμηθῇ καὶ ὁ Μπουτάτα τὴ νανουρίζει με τὸ βαρὺ καὶ φάλτσο ροχαλητό του.

‘Ο Ταμπόρ ποὺ συλλογιέται ξάγρυπνος ἀπ’ ἔξω, μουρμουρίζει στεναχωρημένος:

— Ἄν ὁ Γκαούρ ἔλθῃ νὰ ζήσῃ ἐδῶ, ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω μακριά! Πολὺ μακριά! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω κοντὰ σέ

κάποιον ποὺ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ μένα! Θέλω νὰ ζῶ κάπου ποὺ ἐγὼ νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος! ‘Εγὼ νὰ εἶμαι ὁ καλύτερος!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

 ΑΦΝΙΚΑ, ἀργὸ καὶ βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολὴ τὸ ποὺ πλησιάζει, φτάνει στ’ αὐτιά του.

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι πετιέται ὄρθιο, ἀπὸ τὴν πέτρα ποὺ κάθεται καὶ σφίγγει στὴν παλάμη του τὸ τρομερὸ ρόπαλό του. Τὸ γενναῖο καὶ ἀτρόμητο παιδὶ εἶναι πάντοτε ἔτοιμο νὰ ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἐχθρό, κάθε κίνδυνο.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας γεροδεμένος ἀράπης με φτερὰ στὸ κεφάλι καὶ χοντρὸ πέτσινο θώρακα στὸ στήθος, παρουσιάζεται καὶ σταματᾷ ἐμπροστὰ του.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά ὁ Ταμπόρ βλέπει πὼς εἶναι ἄοπλος. Οὔτε κοντάρι, οὔτε μαχαίρι, οὔτε τίποτα ἄλλο κρατᾷ στὰ χέρια του.

Τὸ περήφανο παλληκάρι πετάει ἀμέσως πέρα τὸ ρόπαλό του καὶ ρωτᾷ τὸν ἄγνωστο:

—Ποιὸς εἶσαι; Τί ζητᾷς ἐδῶ;

‘Ο ἀράπης, με βραχνὴ βαρεῖα φωνή, τ’ ἀποκρίνεται:

— Μὲ λένε Μπαράγια! Εἶμαι ἀδελφὸς ἀπὸ ἄλλο πατέρα τῆς μελαψῆς βασιλίσσας τῆς ζούγκλας. Παρουσιάστηκες στὴν ἀδελφὴ μου μ’ ἓνα ψεύτικο ὄνομα καὶ ζήτησες νὰ τὴν ξεγελάσῃς... Ἡρθὰ νὰ σὲ σκοτώσω γιὰ νὰ ξε-

πλύνω τὴν προσβολή!

Ὁ Ταμπόρ ἀπομένει ἀκί-
νητος σὰ νὰ τὸν χτύπησε κε-
ραυνὸς στὸ κεφάλι. Τέλος μὲ
μεγάλη προσπάθεια καταφέρ-
νει νὰ ψιθυρίσῃ:

— Συγχώρεσέ με, Μπαρά-
για! Δὲν θέλω νὰ χτυπηθῶ
μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς πανώριας
κοπέλλας ποὺ ἀγαπῶ περισσό-
τερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου ἀκό-
μα!...

Ὁ ἀράπης, ποὺ δὲν εἶναι
παρὰ ἡ μελαψὴ Γιαράμπα
βαμμένη καὶ μεταμφιεσμένη μὲ
φτερὰ στὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ
φαίνωνται τὰ μαλλιά της καὶ
μὲ χοντρὸ πέτσινο θώρακα
γιὰ νὰ μὴ προδίδεται τὸ στή-
θος της — τ' ἀποκρίνεται:

— Ἄν ἀγαποῦσες τὴ Για-
ράμπα θὰ παρουσιαζόσουν
σ' αὐτὴν μὲ τ' ἀληθινό σου
ὄνομα... Εἶσαι ἓνας δειλός,
ἓνας ἄνανδρος, ἓνας τιποτέ-
νιος!

Ὁ Ταμπόρ τὸν παρακαλάει.

— Φύγε, καλέ μου ἄνθρω-
πε... Ὁμολογῶ τὸ λάθος μου
καὶ σοῦ ζητάω συγγνώμη...
Νεῦρα ἔχω κι' ἐγὼ καὶ δὲν θ'
ἀνθέξουνε... Γιατὶ νὰ χάσης
τὴ ζωὴ σου τόσο νέος;

Ἡ μεταμφιεσμένη Γιαράμπα
θυμώνει ἀφάνταστα ἀκούγον-
τας τὴν ἀπειλή του. Καὶ μὲ
τὴν προσποιητὴ βραχνὴ φωνή
της τοῦ λέει:

— Αὐτὸ ποὺ εἶπες, θὰ τὸ
πληρώσης ἀκριβά! Εἶσαι ἓ-
νας ἄνανδρος ποὺ δειλιάζεις
νὰ χτυπηθῇς μαζί μου. Θὰ

σὲ περιμένω λίγες στιγμὲς ἀ-
κόμα ν' ἀποφασίσῃς. Ἡ θὰ
μὲ ἀκολουθήσῃς νὰ πᾶμε νὰ
χτυπηθούμε στὸ μεγάλο ξέ-
φωτο, ἢ θ' ἀναγκαστῶ νὰ σὲ
σπαιράξω ἐδῶ σὰν δειλὸ ζαρ-
κάδι!

Τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ
πετᾶνε μαῦρες ἀστραπὲς καὶ
ξεκινῶντας ἀποκρίνεται ἀπο-
φασιστικὰ:

— Πᾶμε λοιπόν... Ἐγὼ ἔ-
κανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ
σ' ἀφήσω νὰ ξημερωθῇς ζων-
τανός! Πᾶμε!

Μιὰ ὀλόκληρὴ ὥρα βαδίζουν
στὸ σκοτάδι σιωπηλοὶ οἱ δυὸ
ἀντίπαλοι. Τέλος φτάνουν καὶ
σταματοῦν στὸ μεγάλο ξέφω-
το.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ρω-
τάει δυνατὰ καὶ ἀπότομα:

— Μὲ τί θὰ χτυπηθούμε;

— Μὲ τὰ χέρια μας!

Καὶ πρώτη ἡ μεταμφιεσμέ-
νη Γιαράμπα, δίνει μιὰ τρο-
μακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο
τοῦ Ταμπόρ.

Ὁ νέος βγάζει ἓνα πονεμέ-
νο βογγητὸ καὶ γιὰ λίγες στι-
γμὲς ταλαντεύεται γιὰ νὰ σω-
ριαστῇ κάτω. Καταφέρνει ὁ-
μως νὰ κρατηθῇ ὀρθίος καὶ ἐ-
τοιμάζεται νὰ τινάξῃ τὴν σὰν
κεραυνὸ φοβερὴ γροθιά του...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ τρομα-
κτικὴ κραυγὴ τοῦ Γκαοῦρ ἀν-
τηχεῖ πολὺ κοντὰ τους. Καὶ
ταυτόχρονα τὸ βαρὺ ποδοβο-
λητὸ του ἀκούγεται νὰ πλη-
σιάζῃ γρήγορα.

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 12—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΣΤΑΤΗ

Οί Κορνίβαλοι καὶ τ' ἄγρια θηρία ἔχουν τρομοκρατηθῇ.
Τρομακτικὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.
'Ο Ταμπὸρ ἀναγνωρίζει πὼς εἶναι

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΜΕΛΑΨΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ καταπληκτικὸ τεύχος
ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

«ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΑΛΑΖΙ»

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ
Ποτὲ δὲν διαβάσατε πρὶν συναρπαστικὴ περιπέτεια ἀπὸ

«ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΑΛΑΖΙ»

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ ΓΥΡΙΣΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΡΑΥΓΗ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ.
ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ, ΤΟ
ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΞΕΤΥΛΙΧ-
ΤΗΚΕ!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΡΙΧΤΗΚΕ ΠΑΝΩ
ΣΤΟ ΘΗΡΙΟ. ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΕΓΙΝΕ
ΘΗΛΕΙΑ!

Ο ΛΑΙΜΟΣ ΤΟΥ
ΕΣΠΑΣΕ!

ΤΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΟΧΘΗ ΤΟΥ ΠΟ-
ΤΑΜΟΥ;

ΕΙΔΑ ΠΑΤΗΜΑΣΙΕΣ
ΛΕΥΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ!